

Посвячене
християнське життя

Сила для духовного життя

*Але щоб зростали в благодаті й пізнанні
Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа.
Йому слава і тепер, і дня вічного! Амінь.
2 Петра 3:18*

2

ПЛВЦ

Зміст

Сила для духовного життя	3
Вступ.....	5
I. Представлення Святого Духа	6
II. Служіння Святого Духа	9
III. Повеління відносно Духа	16
Завершення.....	25
Додаток А. Покаяння Петра.....	31
Додаток Б. «Нещасна я людина!»	36
Додаток В. Вихід та вхід	41
Додаток Г. Гарантоване благословення	46
Додаток Д. Слово працівникам.....	51

Сила для духовного життя

Цей урок взятий з курсу «Посвячене християнське життя». Нам потрібні чоловіки й жінки, повністю віддані Богові, які повністю зrekliли себе і всім серцем повернулися до Господа. Ми знаємо, що Бог бажає аби ми були переможними і жили повністю для Нього, але ми вчимося цьому протягом всього життя. Але часто дорогою ми десь загрузаємо і так легко втратити палкість, зневіритися і навіть збайдужіти. Але Бог хоче щоб ми зростали і вчилися. Ми молимося, щоб цей урок дарував вам знання, натхнення і допомогу йти далі з радістю.

Інші уроки цього курсу:

- 1) «Мета та процес християнського життя»
Чи знаєте ви що таке мета? Вам важко бути «хорошим» християнином? Дізнайтеся, що хоче зробити Бог у вас і через вас у цьому надзвичайному житті, до якого ми покликані.
- 3) «Війна»
Ми перебуваємо в духовній боротьбі з рішучим ворогом. Дізнайтеся про тактику сатани і про те, як бути переможцем.
- 4) «Молитва: поклоніння та хвала»
Молитва — це вираження наших відносин з Богом. Навчіться новому спрямуванню молитви — як шукати Його лиця перш ніж шукати Його руку.
- 5) «Молитва: прохання та заступництво»
А зараз, зосередившись на Всемогутньому Богові, дізнайтеся про радість заступництва. Сюди включені основні принципи молитви, перешкоди для молитви і важливість спільної молитви.
- 6) «Живе та діяльне — Боже Слово»
Біблія — наш основний засіб спілкування від нашого Небесного Отця і пожива для нашого духовного життя. Дізнайтеся як здобути найбільше користі від цього живого, могутнього джерела.
- 7) «Ходіння вірою»
Фундаментальним принципом життя в Божому Царстві є віра. Дізнайтеся як долати виклики вірі, а також які є етапи пізнання Божої волі у вашому житті.
- 8) «Духовна переміна»
Бог обіцяв, що Він перемінить нас силою Свого Святого Духа так, що ми станемо схожими на Нього. В цьому уроці ми спробуємо дати відповідь на питання: які зміни в нашому характері мають відбутися в результаті ходження з Христом?

9) «Розуміння страждань»

Дізнайтеся п'ять цілей страждання і як наша реакція на страждання може збудувати або зруйнувати нас. Ми самі вирішуємо чи страждання приведе нас до озлобленості чи до духовної зрілості.

10) «Спільність у родині»

Дізнайтеся як допомогти побудувати спільність у церкві, нашій «родині», як вирішувати конфлікти і як практикувати спілкування, яке прославлятиме Христа і принесе радість в наші серця.

11) «Служіння своїм ближнім»

Цей урок вимагатиме від вас перевірки як ви можете служити іншим. Він відкриє вам очі на те, для чого Бог дав вам дари Святого Духа і наскільки важливо для вас служити людям навколо.

12) «Використання часу»

Біблія говорить про роботу і як ми маємо використовувати час? Чи знаєте ви свої пріоритети і чи ставите ви цілі, які відображають це? Цей урок допоможе вам правильно використовувати час.

13) «Підготовка до відродження»

Існує так багато розмов про відродження, але так мало свідчень цього. Погляньте на історію відроджень і принципи, які ми можемо використати, щоб принести відродження зараз, сюди — в наші життя, в нашу церкву, в Україну.

Вступ

Навіть один лише погляд на той спосіб життя, до якого ми покликані у Новому Заповіті, нагадує нам, що поставлену ціль ми ніколи не зможемо досягти власними силами. Це надприродне життя, і для того, щоб жити таким життям, нам потрібні надприродні ресурси. Неважко зрозуміти, де є джерело цих ресурсів, але як нам отримати їх? Це і є предметом цього уроку.

Для найбільшої користі з проходження цього уроку ми рекомендуємо три речі:

- 1) Ведіть духовний щоденник, хоча б протягом проходження цього уроку. В ньому ви можете записати імена людей і потреби, за які ви молитесь, відповіді Бога і місця Біблії, які ви читаєте, і чому вчить вас Господь.
- 2) Поставте собі мету щодня проводити тихий час з Богом. Якщо ви лідер, ми закликаємо вас виділити для цього одну годину на день протягом місяця. Однак якщо у вас ще немає регулярного часу спілкування з Богом, почніть зі щоденної цілі, яку ви хочете практикувати протягом місяця.
- 3) Вчіть напам'ять 4 вірші з Біблії. Ми пропонуємо вам вибрати 4 вірші з 11 розділу Послання до Євреїв — найвідомішого розділу про віру.

В уроці є запитання, вправи і завдання, які допоможуть вам взаємодіяти з матеріалом і застосовувати у своєму житті. Зверніть увагу, що в кінці уроку є відповіді і ви можете перевірити наскільки засвоїли матеріал.

Відповіді до вправ записуйте в зошит. Це ваш зошит «роздумів», де ви можете записувати свої власні відповіді і думки з поданого матеріалу. Записи підкріплюють навчання, тому це чудовий інструмент для особистого зростання.

Під час роботи над матеріалом уроку вам можуть трапитися нові думки та підходи, що відрізнятимуться від того, що ви чули раніше. Ви муситимете ретельно обмірковувати прочитане. До Божої роботи в нашому житті можна підходити по-різному. Служіння Святого Духа — це тема, якій може бути присвячено багато книг, а не лише один короткий урок. Ми не ставимо перед собою мету розкрити доктрину Святого Духа. Наша мета — дослідити, як Святий Дух залучається до нашого щоденного життя, а також допомогти вам жити християнським життям у всій повноті, яку обіцяв Христос.

План уроку

- I. Представлення Святого Духа
 - A. У Старому Заповіті
 - B. Наступник Ісуса
- II. Служіння Святого Духа
 - A. Служіння нехристиянам
 - B. У момент спасіння
 - B. Постійна робота у житті віруючої людини
- III. Повеління відносно Духа
 - A. Не засмучуйте
 - B. Не вгашайте
 - B. Наповнюйтесь

Завершення

ЦІЛІ УРОКУ

До кінця цього уроку ви повинні вміти:

1. Описати служіння Святого Духа, спрямоване на нехристиян.
2. Описати, як працювати з Духом під час свідчення.
3. Назвати п'ять способів, як Дух працює в житті віруючого у момент спасіння.
4. Перелічити і коротко пояснити шість постійних служінь Святого Духа у житті віруючої людини.
5. Назвати три біблійні повеління відносно Святого Духа і пояснити їх.
6. Дати визначення термінів «хрищення Духом» і «наповнення Духом», пояснити їхнє значення.
7. Назвати чотири кроки наповнення Духом, які наводить Ендрю Мюррей.
8. Поділитися з іншими тим, що ви дізналися про Святого Духа у цьому уроці.

Завдання до уроку

Короткий огляд як працювати з уроком.

1. Перегляньте план уроку та детально ознайомтесь із цілями уроку.
2. Прочитайте урок, дайте відповіді на питання і виконайте вправи, звертаючись, де вказано, до Біблії та текстів, обов'язкових до прочитання у цьому уроці.
3. Матеріали для читання до цього уроку:
Додаток А «Покаяння Петра»
Додаток Б «Нещасна я людина!» («Повна віддача», глави 4 та 6)
Додаток В «Вихід та вхід»
Додаток Г «Гарантоване благословення»
Додаток Д «Слово працівникам» («Глибше християнське життя», глави 4, 5 та 7).
4. Проводьте час тихого спілкування з Богом щодня. Напевно, найкорисніше для вас було б проводити цей час зранку. Так ви задаватимете тон на цілий день. Проте, якщо зараз вам це важко, то постарайтесь встановити такий щоденний розпорядок, який був би дієвим у ваших теперішніх обставинах. Ми закликаємо вас щоденно робити записи в своєму духовному щоденнику, записуючи що ви дізналися з Біблії на цей день, про що ви молитесь і як відповідає Бог.
5. Вчіть напам'ять 4 вірші з Євреям 11. Цей розділ присвячений вірі і містить багато прикладів людей, сповнених віри. Якщо ви хочете, щоб ефективним було не лише запам'ятовування, але й розмірковування над віршами, то вам потрібно їх виписати і носити із собою. Протягом дня час від часу перечитуйте їх і розмірковуйте про їхнє значення. Хай вивчення напам'ять і роздумування стане постійною частиною вашого життя.
6. Скажіть проповідь або проведіть урок про Святого Духа.

I. Представлення Святого Духа

До того часу, коли закінчилося земне життя Ісуса, Він провів зі Своїми учнями понад три роки. Він провів багато годин, навчаючи їх особисто, у групах, привселюдно. Вони спостерігали за Його життям. Вони бачили, як Він зцілював людей, виганяв демонів, воскрешав мертвих.

Він навіть посилав їх самих творити чудеса і проповідувати людям. Але цього було недостатньо. У Луки 24:49 Ісус сказав: «*І ось Я посилаю на вас обітницю Мого Отця; а ви позостанетеся в місті, аж поки зодягнетесь силою з висоти*». А потім знову у Діях 1:8: «*Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас*». Так воно і сталося. Ісус залишив Своїх учнів, а вони вирушили до Єрусалиму чекати і молитися про те, що Він обіцяв. Ісус не лише пообіцяв дати Святого Духа, але й звелів Його чекати, і вони повірили та прийняли Його (Дії 2:4).

Проте Святий Дух був у цьому світі ще й перед цією Христовою обіцянкою. Коротко розглянемо згадки про Божого Духа у Старому Заповіті.

А. У Старому Заповіті

Святий Дух представлений на самому початку творіння у Книзі Буття 1:2: «*А земля була пуста та порожня, і темрява була над безоднею, і Дух Божий ширяв над поверхнею води*». Святий Дух і надалі нерідко згадується в Старому Заповіті, де Він зазвичай виявляє Божу силу і присутність. Це можна побачити від найперших днів ізраїльського народу. Ми читаємо про тих, хто наповнився Божим Духом для отримання дарів майстерності для роботи над скинією (Вихід 31:2–4; 35:31). Ми читаємо про те, що Ісус Навин мав Духа (Числа 27:18), аби мати змогу виконати велику Божу справу — заволодіти Обіцяним краєм для ізраїльського народу. У Книзі Суддів раз за разом зустрічаємо вислів «Дух Господній зійшов на нього» (Суддів 3:10; 6:34; 11:29; 14:6). Такою була відповідь на молитви про визволення, котрі підносили люди у покаянні. Бог щоразу ставив людину, наповнену Його Духом, для виконання якогось діла для Його народу.

Є й багато інших прикладів, як Святий Дух давався тим чи іншим людям, а у деяких випадках — забирався у них. Але ще більш актуальним для нас є обітниця великого вилиття Святого Духа — часу благословення та віднови. Ця обітниця стосується не лише кількох особливих людей — вона стосується багатьох.

«...аж Дух з височини проллється на нас, а пустиня в садок обернеться, а садок порохований буде за ліс! Тоді пробуватиме право в пустині, на ниві ж родючій сидітиме правда. І буде роботою істини мир, а працею правди спокійність й безпека навіки» (Ісаї 32:15–17).

Аналогічно Бог через пророка Ісаю дав пророцтво ізраїльському народові: «*...виллю Духа Свого на насіння твоє, а благословення Моє на нащадків твоїх*» (Ісаї 44:3). І навпаки, коли Святий Дух відходив, народ залишався без Божого благословення: «*Та стали вони неслухняними й Духа Святого Його засмутили, і Він обернувся на ворога їм, Він Сам воював проти них*» (Ісаї 63:10).

Подальші пророцтва у Старому Заповіті говорили про час, коли Святий Дух зійде у більшій повноті. Аби розглянути кілька таких обітниць, прочитайте наведені місця Писання, а потім дайте відповіді на питання.

Прочитайте Єзекіїля 36:26–27.

Питання 1. Про що йдеться у вірші 26?

Питання 2. Про який результат присутності Духа в нас сказано у вірші 27?

Питання 3. Прочитайте Єзекіїля 37:14. Що станеться, коли Бог дасть Свого Духа в нас?

Питання 4. Прочитайте Йоїла 3:1–2. На кого зійде Господній Дух?

Це великі обітниці про те, що Бог планував зробити. До приходу Христа Святий Дух давався лише окремим людям для певних завдань та через певні причини. У часи Старого Заповіту люди не мали таких духовних можливостей, які ми маємо зараз, і коли ми читаємо про труднощі, з якими вони стикалися, то про це варто пам'ятати.

Далі ми перейдемо до того, що говорив Ісус на тему Святого Духа.

Б. Наступник Ісуса

Прочитайте Івана 16:5–7.

Питання 5. Що тривожило учнів?

Питання 6. Як Ісус поставився до цього і якою була Його відповідь?

На той момент учні ще не повністю розуміли місію Ісуса на землі. Він свідомо та цілеспрямовано обмежив Себе людським тілом, щоб стати жертвою відкуплення за гріх. І, прийнявши обмеження людського тіла, Він обмежив Себе й у тому, як Він міг допомагати Своїм учням.

І тепер Ісус мав послати Помічника, Який би весь час перебував із кожним із них, замешкавши у них всередині. Бог хоче безпосередньо спілкуватися Своїм Духом із нашим духом. Яка це велика честь, що Він завжди, весь час поряд, бо Він живе у нас!

Вправа 1

Проведіть невелике дослідження Біблії. Прочитайте Івана 14–16.

- У своїй Біблії відмітьте всі згадки про Святого Духа, які ви знайдете у цих розділах. Відмічайте також і займенники, які Його стосуються.
- У Євангелії від Івана 14:16–17 Ісус обіцяє послати Святого Духа. У наступному вірші Ісус каже, що не кине їх сиротами, а прибуде до них. Як ви думаєте, що це означає?
- У Євангелії від Івана 15:26 Ісус говорить, що Дух засвідчить про Христа. Опишіть своїми словами, що це означає.
- У Євангелії від Івана 16:14 Ісус каже, що Дух прославить Його. Яке практичне значення це має для нашого намагання зрозуміти роботу Духа?
- Після прочитання розділів 14–16 Євангелії від Івана і відповіді на попередні питання як би ви підсумували вчення про основне служіння Святого Духа, викладене у цьому уривкові?

В Євангелії від Івана 14:16 Ісус сказав, що Бог пошле **іншого** Втішителя. У грецькому оригіналі це слово «παράκλητος» (параклетос), яке означає «заступник, захисник, помічник, укріплювач, посередник, утішитель». Це слово вжито і в 1 Івана 2:1, де йдеться про Христа як про Заступника за нас перед Отцем. Ісус мав послати Святого Духа, щоб продовжити Своє служіння на землі.

Зауважте, як ця думка розвивається в Івана 16:13–16.

- 1) Приходить Святий Дух, Дух правди;
- 2) Він попровадить нас до цілої правди;
- 3) Він не буде казати від Себе;
- 4) Він казатиме, що тільки почує;
- 5) Він звістить нам, що має настати;
- 6) Він прославить Ісуса; і
- 7) Він візьме з Ісусового та сповістить це нам;
- 8) І таким чином ви бачите дію цілої Трійці.

Головний акцент зроблено на Ісусі Христі, а не на Святому Дусі. Скрізь, де є присутнім Святий Дух, сам Ісус Христос буде приймати честь і славу.

«Христос показаний посланцем Отця, і так само Святий Дух показаний посланцем Сина — Він приходить, наділений Його владою, як вияснювач та виконавець Його волі».¹

II. Служіння Святого Духа

Розглянувши кілька аспектів вчення Ісуса про Духа та Його цілі, ми зараз більш ретельно обговоримо служіння Святого Духа. Ми спробуємо прояснити, які завдання у нашому світі виконує Святий Дух. Наш розгляд почнемо з нехристиян, оскільки розуміння праці Святого Духа у світі допоможе нам краще налаштуватися на Його цілі у нашому прагненні доторкнутися до цього світу Христовою звісткою.

A. Служіння нехристиянам

Чи служить Святий Дух нехристиянам? Святий Дух існував ще до початку світу, тому що Він — Бог, одна з Осіб Трійці. Ми знаємо, що Бог прагне привести всіх людей до Себе, і бачимо у Писанні, що саме Святий Дух приносить докір та переконання у їхні серця. Це означає, що Він приносить глибоке розуміння, відкриваючи людям те, що вони не можуть побачити.

Питання 7. Прочитайте Івана 16:8–10. Які три речі виявляє Святий Дух?

Найбільшим гріхом людства є невіра в Сина Божого. Ісус Сам відверто говорив про те, що Він прийшов не для того, щоб принести засудження. Судом для людей буде те, чи вірять вони у Нього. Ця робота Святого Духа означає, що ви можете пояснювати істину людині зі світу, а Святий Дух вияснить її у серці людини.

Коли ви розповідаєте людям про Ісуса Христа і Його спасенну працю, ви маєте діяти узгоджено зі Святим Духом, а для цього вам необхідно розказати про такі три факти:

- **Гріх** — неприйняття Ісуса.

В Івана 3:18 Ісус сказав: *«Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого»*. Найкритичнішим гріхом у цьому світі є не вбивство, не перелюб, не брехня, а невірство.

¹ Adam Clarke's Bible Commentary — John 16. [Електронний ресурс]: [сайт]: — Режим доступу: <<http://www.god-rules.net/library/clarke/clarkejoh16.htm>> (дата звернення: 26 серпня 2009 р.)

Чітко зазначте, чого вчить Біблія. Дайте підстави, чому потрібно вірити. Ми маємо пояснювати людям євангельську звістку. Вони повинні знати, хто такий Ісус Христос і що Він зробив. Їм важко буде повірити, якщо вони ніколи не чули. Але коли вони почують і зрозуміють істину, від їхнього прийняття істини або відмови від неї буде залежати, чи встановлять вони правильні стосунки з Богом і Христом, чи залишаться відокремленими від Бога.

- **Правда (праведність)** — Ісус — це досконалий Божий Син. Він поніс на Собі усі гріхи світу, коли був на хресті, і тому був залишений Богом. Але після того, як Ісус заплатив ціну, Він піднявся на небеса і тепер сидить по правиці Бога і може Свою праведність дати усім тим, хто вірить у Нього. І коли вірою ми приймаємо те, що Він зробив для нас, тоді Він дає нам Свою праведність, щоб ми теж змогли стати перед Богом. Наші власні намагання досягти праведності ніколи не задовольняють Бога, але Ісус покрив нас Своєю праведністю.
- **Суд** — коли Він воскрес, Йому було дано усю владу. Саме тоді був засуджений сатана, а разом із ним усі інші. Справа не у тому, що колись ми станемо перед судом. Рішення суду вже винесено, і нас визнано винними. Єдиний спосіб змінити цей вирок — це відвернутися від своїх гріхів у покаянні перед Ісусом Христом і вірою прийняти Його у своє життя.

Саме це Святий Дух відкриває людям. І тому у своєму свідченні іншим людям дбайте про те, щоб діяти сумісно з Духом. Святий Дух діє у житті людей, і ми повинні знати, коли Він працює, щоб без спотворень нести їм ту саму звістку, що й Він.

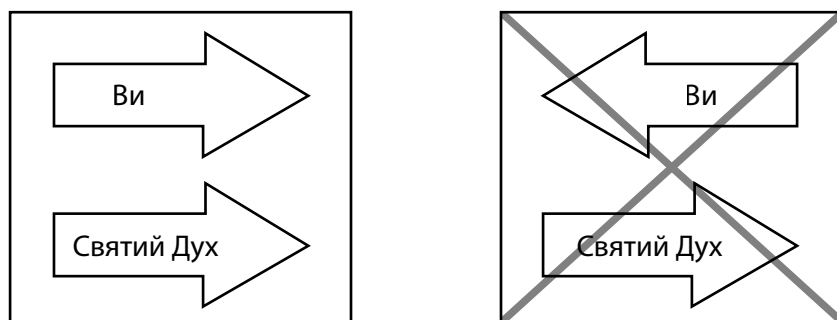

Схема 2

Ви пережили докір та переконання від Святого Духа, перш ніж стати Божою дитиною, а оскільки Він є Духом правди, то Він продовжує і надалі докоряти вам, коли ви відходите від істини.

Вправа 2

Співпраця з Духом. Помоліться і попросіть, щоб Дух вказав ім'я людини, якій Він хоче, щоб ви засвідчили. Запишіть її ім'я у своєму духовному щоденнику. Також запишіть у щоденнику молитву за цю людину, використовуючи щойно розглянуту інформацію про те, що і як відкриває Дух. Потім у зошиті для вправ запишіть свої думки про те, що могло б допомогти їй відкритися для Євангелії і для усього, що буде відкрито Духом. Яке ви можете посіяти зерно, щоб дати Святому Духу можливість працювати в її житті? Будьте готові обговорити це на зустрічі групи.

Б. У момент спасіння

У час спасіння ми народжуємося від Духа, як Ісус сказав Никодиму. У цей момент Святий Дух миттєво здійснює п'ять речей:

1. Купіль відродження і нова природа — Тита 3:4–5

Ми отримуємо нову природу — життя згори. Словами Ісуса це називається «родитися від Духа».

2. Він приходить, щоб жити в нас — Римлян 8:9

Не важливо, що ви відчули, почули або пережили. Він — у вас. Вам не потрібно просити Його знову прийти до вас. Він вже у вас!

3. Він стає нашою печаткою — Ефесян 1:13–14

Ми запечатані Святим Духом обітниці — до дня викупу. Він поставив на нас Свою печать власності і є Божим завдатком нашої спадщини.

4. Він прилучає нас до Тіла Христового — 1 Коринтян 12:13

Ми всі одним Духом були охрищені в тіло одне. Ми приходимо ззовні та стаємо частиною Христового Тіла.

5. Він приносить духовне життя — Івана 7:38–39

Питання 8. Прочитайте Івана 7:38–39. Передивіться цей уривок ще раз. Як Ісус описує Святого Духа?

Ми маємо у собі абсолютно нову можливість для духовного життя. Ісус обіцяв не кухлик, а цілі ріки живої води. Так починається життя нового творіння у Христі, проте це лише зачаток багатьох прекрасних речей, що мають прийти.

Пам'ятайте про те, що це відбувається з кожною віруючою людиною, коли вона увірує у Христа. Святий Дух приходить мешкати у кожній віруючій людині. І Він приходить з певною метою — дати нам силу. Завдяки цьому ми можемо користуватися необмеженими ресурсами. Це надприродні ресурси, які потрібні нам для того, щоб жити надприродним життям.

В. Постійна робота у житті віруючої людини

Ми вже розглядали, що Ісус говорив нам про Святого Духа в Івана 14–16. А зараз відведіть час на те, щоб прочитати Римлян 8, аби підтвердити і розширити те, про що вже йшлося.

Вправа 3

Зауважте ті способи, якими Дух служить нам. Коли ви будете читати Римлян 8, визначте десять способів, якими Святий Дух служить віруючим. Складіть перелік у своєму зошиті. Кожен пункт повинен мати посилання на відповідні вірші Писання.

Деякі з цих служінь Святого Духа вже згадувалися. Вони відбуваються, щойно ви отримуєте спасіння, і відтоді тривають далі. Христос згадував і про інші служіння. Потім апостол Павло у кількох своїх посланнях, зокрема і в Посланні до Римлян, яке ви тільки що розглянули, розширює перелік цих служінь.

Ісус в останній вечір Свого земного життя цілеспрямовано говорив зі Своїми учнями про Святого Духа (Івана 14–16), але Він і до цього неодноразово згадував про Духа. У Луки 11:13 Він казав: «Отож, коли ви, будучи злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Небесний Отець подасть Духа Святого всім тим, хто проситиме в Нього?»

Ми знаємо, що маємо різні дари від Бога. Саме спасіння є Божим даром. Але для того, щоб цей дар зміг піти нам на користь, ми повинні бути готові його прийняти. А далі ми маємо

його використовувати, застосовуючи у своєму житті усі обітниці, які разом із ним даються. Так само і зі Святим Духом. Ми маємо бути «підключеними» до Духа Святого, щоб Його сила діяла у нашому житті. У багатьох людей є холодильники, але що станеться, якщо їх не підключати до мережі? Холодильник тоді став би людям просто за шафу без усяких додаткових функцій. Цю аналогію можна перенести і на Святого Духа: Він нам дається у момент спасіння, але ми маємо прийняти рішення дати Йому працювати у нашому житті, а іноді ми навіть маємо запрошувати Його до такої праці.

Якщо ми хочемо бачити надприродні результати, то Святий Дух повинен активно працювати в нас. Зараз ми розглянемо певні галузі нашого життя, у яких Святий Дух хоче і може працювати.

1. Плід — христоподібний характер

У Посланні до Галатів 5:22–23 сказано, що Святий Дух принесе надприродний плід у житті кожного віруючого, якщо Йому не ставатимуть на заваді. Це не плід зусиль самої віруючої людини! Це дія Святого Духа через нас. Навіть невіруючі, що живуть за тілом, можуть мати прагнення бути «хорошими людьми», але робота Духа перевищує межі людських можливостей. Звісно, віруючі люди можуть виявляти певні риси характеру завдяки своїм власним зусиллям. Але усе відбувається інакше, коли Святий Дух виконує через нас Свою роботу, і тоді збільшується потенціал для рясного плоду в нашому житті.

Ми думаємо, що можемо покращити себе завдяки більшій дисциплінованості, і до певної міри ми дійсно можемо. Дисципліна у різних аспектах християнського життя є важливою, ми маємо її дотримуватися, але нас чекає розчарування, якщо ми думаємо, що своїми власними зусиллями зможемо стати подібними до Христа. Маємо зрозуміти, що ми приймаємо рішення і беремо курс, але здійснює задумане Святий Дух. І не миттєво — хоч як би нам хотілося, щоб це було так, — а так, як Він зажадає і як діятиме у нашому житті.

У Посланні до Римлян 5:5 сказано, що Божя любов вилася в наші серця Святим Духом. Тут говориться про переповнення, до якого Він нас підштовхує. У Римлян 15:13 маємо молитву Павла про те, щоб ми «силою Святого Духа» збагатилися надією. Тут не йдеться про більші чи ретельніші зусилля. Тут суть у тому, щоб навчитися співпрацювати зі Святим Духом, аби у своєму житті побачити здійснення обітниць повноти і переповнення.

Плід Духа — це риси, що віддзеркалюють Божий характер. А оскільки Ісус є Бог у тілі, то у нас є живий приклад того, що це означає. У нашій переміні на Божу подобу нам необхідно нагадувати собі про те, що це приходить «від Духа Господнього» (2 Коринтян 3:18). Цей процес освячення здійснюється силою Святого Духа (2 Солунян 2:13; 1 Петра 1:2; пор. Римлян 8:4, 15–16), і тому умирати тілесні вчинки і зростати в особистій святості ми можемо саме *Духом* (Римлян 8:13, див. 7:6).

2. Відвага у свідченні

Питання 9. Прочитайте Дії 1:8. Який зв'язок між Святим Духом і особистим свідченням?

Напевно, найбільший страх у більшості християн викликає думка про те, що їм потрібно словами свідчити про Ісуса Христа. Ми проходимо курси, вивчаємо напам'ять плани, але й надалі тремтимо. Що відбувалося, коли свідчили учні? Ми бачимо, що в царстві Божому відбувалися дивовижні речі. Раз за разом ми бачимо цей Дух відваги, коли читаємо Дії Апостолів. Ці люди були цілковито наповнені Святим Духом. Вони не хвилювалися за те, як на них подивляться люди або що з ними зроблять. Вони бачили лише Ісуса і те, що Він зробив, а Святий Дух давав їм сили вільно говорити.

Питання 10. Прочитайте перелічені нижче вірші з Книги Дій і напишіть, хто говорив із відвагою. У деяких випадках потрібно прочитати попередні вірші.

4:31 _____

9:27–28 _____

13:46 _____

14:3 _____

18:26 _____

19:8 _____

У Книзі Дій ми бачимо Святого Духа в дії. Ці люди були наповнені Святим Духом, і Він давав їм сміливість говорити навіть перед лицем найжорстокіших гонінь. Навіть смерть не лякала їх, бо, як ми знаємо, більшість із них поклала своє життя за Христа.

3. Вчення

Прийняття того, чого вчить Святий Дух, є одним із тих питань, що мають у християнському житті стратегічне значення, але це і надзвичайно захопливий процес. До зрілості неможливо рухатися без Учителя. В Івана 14:26 Ісус сказав, що Святий Дух навчить нас усьому. Ми повинні співпрацювати, і тоді Він вчитиме.

Питання 11. Прочитайте 1 Коринтян 2:12–13. Що ми прийняли і чому?

Є багато духовних істин, які ми зможемо зрозуміти, якщо лише Дух Божий відкриє їх нам, а Він це робить вільно та охоче. Він бажає бути нашим Учителем! У духовному житті є глибини. З уроку 1 ми вже знаємо, що є християни, які не можуть їх прийняти. Це тілесні християни, які живуть за тілом і покладаються на свої власні зусилля.

У 1 Івана 2:27 апостол Іван каже нам: *«А помазання, яке прийняли ви від Нього, воно в вас залишається, і ви не потребуєте, щоб вас хто навчав. А що те помазання само вас навчає про все, воно бо правдиве й нехибне, то як вас навчило воно, у тім пробувайте»*. Це помазання — це Святий Дух, Якого Христос дав нам. І Святий Дух завжди готовий вчити нас, відкривати нам істини Писання і вести нас далі на нашому християнському шляху.

На жаль, багато людей хоче жити духовним життям на тілесному рівні, застосовуючи свої людські зусилля. Вони вивчають Писання, навіть заглиблюються в нього, але не слухають голосу Духа.

Дух також допомагає нам, коли ми чуємо біблійну науку від інших людей. Є християни, які мають дар учительства, але саме Святий Дух відкриває наш розум для прийняття і розуміння духовної науки і для розрізнення істини і людських спотворень Божого Слова.

Питання 12. Що Ісус пообіцяв в Івана 14:26?

Питання 13. Яку обітницю дав Ісус в Івана 16:13? Чи це те ж саме, що й нас учити?

У Новому Заповіті Святий Дух навіть відкривав людям конкретну інформацію. Він показав Семену, що той не помре, доки не побачить Месію (Луки 2:26). Він відкрив Агаву, що буде голод (Дії 11:28) і що Павла арештують у Єрусалимі (Дії 21:11). В інших випадках Святий Дух відкривав Павлові, що той постраждає в Єрусалимі (Дії 20:23, 21:4), і чітко сказав йому, що відбудуватиметься в останні часи (1 Тимофія 4:1).

Коли Святий Дух навчає нас, ми повинні бути старанними учнями, котрі прагнуть розуміти сказане Ним. *«А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного»* (1 Коринтян 2:12–13). Ми маємо молитися, щоб Святий Дух навчав нас і давав нам правильне розуміння у вивченні Писання або при розважанні над ситуаціями нашого життя. *«Відкрий мої очі, і хай чуда Закону Твого я побачу!»* (Псалом 119:18).

4. Керівництво

Ще одне завдання Святого Духа — це вести і направляти нас. Однак у переважній більшості випадків керівництво Святого Духа є зовсім не таким драматичним, як нам могло хотітися. Писання говорить про щоденний провід Святого Духа. Християнин має водитися Духом (Римлян 8:14, Галатів 5:18) і ходити за Духом (Римлян 8:4, Галатів 5:16). Дехто вважає, що Павло говорить тут тільки про послух заповідям Писання, проте це дуже мало ймовірно, оскільки в контексті йдеться про емоції і бажання, які є вельми суб'єктивними. До того ж Павло тут протиставляє ведення Духом і ходіння за бажаннями тіла, або гріховної природи:

«І кажу: ходіть за духом, і не вчините пожадливорости тіла, бо тіло бажає протилежного духові, а дух протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете... Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуса, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі... А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість... Коли духом живемо, то й духом ходімо!» (Галатів 5:16–25).

Якщо замислитись про те, чого бажає тіло і чого бажає Дух, то побачимо, що тіло і Дух прямо протилежні один одному. Реакцією на духовні бажання може бути усвідомлення того, що таке любов, радість, мир, і цілком може бути, що це усвідомлення до великої міри є лише інтелектуальним чи розумовим. Наступним кроком будуть вчинки, сповнені любові, радості або миру. Однак це не повна картина того, що означає водитися Духом, оскільки тут йдеться про ті області, що включають і емоції. Провід Духа — це не лише те, про що ми думаємо. Сюди входять і такі речі, які ми відчуваємо на глибшому рівні. Слово, яке у щойно наведеному тексті перекладається як «бажає», означає сильні людські прагнення, а не просто рішення, прийняті розумом. Павло доносить до нас думку, що ми маємо йти за тими бажаннями, які виробляє у нас Святий Дух. Крім того, у словах «Дух провадить» (Галатів 5:18) показана активна особиста участь Святого Духа у керуванні нашим життям. Провід Духа — це щось більше, ніж наше розважання над тим, чого вчить Біблія. Він включає в себе участь Святого Духа у стосунках із нами як з окремими особистостями, коли Дух веде і направляє нас у нашій праці у тих обставинах, які трапляються у кожного з нас.

У Книзі Дій ми знаходимо приклади того, як Святий Дух безпосередньо вів людей. Один із таких прикладів пов'язаний з Єрусалимським собором і тими рекомендаціями, які треба було прийняти. Ми читаємо: *«Бо зволилось Духові Святому і нам, тягару вже ніякого не накладати на вас, окрім цього необхідного»* (Дії 15:28). Провідники Церкви молилися і зрозуміли бажання Святого Духа у тих сферах, де була потрібна ясність, — вони взнали, що

«зволилось Духові Святому». Лука пише, що під час однієї місіонерської подорожі вони двічі отримували заборону на те, що думали зробити.

Питання 14. Прочитайте Дії 16:6. Що було заборонено і хто забороняв?

Питання 15. Прочитайте тепер Дії 16:7. Що вони намагалися зробити і хто їм цього не дозволив?

У Старому Заповіті не було записано жодного принципу, який би привів їх до висновку, що вони не могли цього зробити. Тому видається, що Святий Дух безпосередньо доніс їм, як Він хоче їх провести. Проте ми не маємо записів, як саме Він це робив, хоча метод, яким Він доніс до них Своє бажання, був настільки потужним, що вони беззаперечно послухалися. Згодом, коли Павло прямував до Єрусалима, він казав: *«І ось тепер, побуджений Духом, подаюся я в Єрусалим, не відаючи, що там трапитись має мені»* (Дії 20:22–23). Павло почував, що у нього нема вибору. Незалежно від того, у який саме спосіб Святий Дух доніс до нього таке розуміння, це сталося настільки сильно, що Павло вважав себе побудженим Духом.

Є також приклади того, коли Святий Дух давав вказівки, щоб встановити людей на різні служіння. Святий Дух сказав церкві в Антіохії: *«Відділіть Варнаву та Савла для Мене на справу, до якої покликав Я їх»* (Дії 13:2). І Павло стверджував, що Сам Святий Дух поставив очільників церкви в Ефесі: *«Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами»* (Дії 20:28).

Ці приклади підтверджують той факт, що Святий Дух веде і направляє нас, коли ми дозволяємо Йому це робити. Ми знаємо, що ті люди, у яких діяв Святий Дух, були цілковито віддані Ісусові Христу і близько трималися Бога, щоб бути чуйними до голосу Святого Духа, яким би способом Він не звертався до них.

Вправа 4

Провід Духа у вашому житті. Опишіть зі свого власного досвіду, якими способами у вашому житті відбувається керівництво Святого Духа. Здебільшого через слова Писання? Якщо так, то чи бувають у вашому житті моменти, коли ті чи інші місця Писання ніби оживають чи стають для вас особливо актуальними? Як ви дізнаєтеся, коли це відбувається? Якщо провід Святого Духа у вашому житті здійснювався якимись іншими способами, окрім слів Писання, то які це були способи? Запишіть відповіді у свій зошит.

5. Заступництво

Ще одним служінням Святого Духа, спрямованим на нас, є посилення наших молитов. У Римлян 8:26–27 читаємо:

«Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зізданнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка Духа, бо з волі Божої заступається за святих».

Тему молитви ми глибше розглянемо в одному з подальших уроків, але яке то запевнення для нас, що Святий Дух готовий взяти на Себе наші тривоги, коли нам бракує сил і ми просто не знаємо, що говорити.

6. Дари

У Новому Заповіті кілька разів також йдеться про дари Святого Духа. Ми не говоритимемо про них у цьому уроці, проте важливо розуміти, що усі віруючі люди отримують щонайменше один дар від Святого Духа (1 Коринтян 12:7), що дари потрібно використовувати і навіть про них просити (1 Коринтян 12:31). Дари — це і благословення, і відповідальність. Ця ділянка християнського життя розглядатиметься в уроці 11, коли ми говоритимемо про наше служіння іншим віруючим.

А зараз, обговоривши різні служіння Святого Духа, ми розглянемо, які ми маємо повеління, пов'язані зі Святим Духом.

III. Повеління відносно Духа

Ми маємо три прямі повеління, пов'язані зі Святим Духом. Наведемо їх:

Не засмучуйте Духа Святого Божого.	Ефесян 4:30
Духа не вгашайте.	1 Солунян 5:19
Наповнюйтесь Духом.	Ефесян 5:18

Серед християн зазвичай є однаковість стосовно того, що означають перші два повеління, але останнє нерідко буває спірним. І тому ми просимо вас підходити до цього питання з відкритим розумом, просячи Бога допомогти вам ясно зрозуміти Його слово і прийняти те, що Він бажає дати вам.

А. Не засмучуйте Духа

Людина може засмутити Бога, тобто спричинитися до болю та печалі. Про це є й інші згадки у Писанні, а не лише повеління цього не робити.

Питання 16. Як люди засмутили Духа в Ісаї 63:10?

Питання 17. Прочитайте подані нижче вірші і вкажіть, чому Бог був засмучений у кожному з цих випадків. Можливо, вірші потрібно буде прочитати у контексті.

а) Буття 6:6 _____

б) Псалом 78:40 _____

в) Марка 3:5 _____

г) Євреїв 3:17 _____

У 1 Коринтян 6:17–20 сказано:

«А хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним. Утікайте від розпусти. Усякий бо гріх, що його чинить людина, є поза тілом. А хто чинить розпусту, той грішить проти власного тіла. Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в душі своєму, що Божі вони!»

Гріх завжди буде стояти між вами і Святим Духом. Для людини природно вибирати швидкоплинне задоволення, а не Бога. Але щойно ми обираємо **будь-що** замість Бога, ми стаємо ідолопоклонниками. Коли ми з власної волі не коримося будь-якій Божій заповіді, ми обираємо бунт. Тому нам потрібно повернутися до гріхів, що не були сповідані. Якщо ви не

хочете засмучувати Святого Духа, якщо ви не хочете, щоб щось стояло між вами і Богом, тоді сповідайтесь, покайтесь і виправте ситуацію, як тільки відчуєте, що є якась проблема. Багато людей відмовляється розбиратися зі своїм минулим. Вони не хочуть впокоритися і визнати те, що вони прикривали свій гріх. Святий Дух ставиться до вас ревниво. Він не хоче, щоб Його місце у вашому житті займало щось інше.

Вправа 5

Перевірте своє серце. Візьміть чистий аркуш паперу. Помоліться і спитайте Духа: «Чи засмучував я Тебе? Чи є щось, що стоїть між Тобою і мною?» Коли ви відчуєте, що Він щось вам говорить, запишіть це. Подумайте про свої стосунки: з батьками, дружиною чи чоловіком, з дітьми, онуками, з роботодавцем, колегами, друзями. Згадайте про статеву розбещеність, інцест, порнографію, гнів. Це лише кілька прикладів, з яких можна починати. Після певного часу роздумів та молитви перегляньте те, що ви записали. Запитайте себе: «Чи хочу я мати достатньо повноти і сили Духа, щоб повернутися і виправити записане?» Тепер навпроти найважчого пункту запишіть «№ 1», біля наступного за важкістю — «№ 2», тобто визначте їхню пріоритетність.

Розгорніть в Біблії та прочитайте 2 Тимофія 2:19–21.

Питання 18. Запишіть ці вірші своїми словами.

Якщо ви у своєму ходінні близько трималися до Господа і регулярно досліджували своє серце, то цілком може бути, що у попередній вправі вам майже не довелося нічого писати. Але якщо Господь нагадав вам про якісь речі, то зараз постановіть у своєму серці розібратися з ними. Прийміть рішення почати з № 1 і протягом цього тижня виправити ситуацію перед Богом і людьми. Почніть із найважчого, поки маєте відвагу. Якщо почнете з найлегшого, то можете не впоратися з усіма пунктами свого переліку.

Наближаючись весь час до Бога та відчуваючи Його славу, ви переживатимете нове усвідомлення гріха. Бог відкриватиме вам щось нове, і ви будете з цим розбиратися. Для того, щоб розібратися з усім, може знадобитися трохи часу. Можливо, вам треба просити вибачення у багатьох людей. Недостатньо просто перепросити Бога, якщо ви образили інших людей. Відкрийте своє серце перед Богом і будьте готові відшкодувати заподіяну шкоду та поправити ситуацію. Аби отримати все те, що Бог бажає дати вам, жодна ціна не буде зависокою.

Що більше ваш вибір буде на користь Бога, то меншою буде над вами влада гріха. Коли ви усвідомлюєте, що згрішили, одразу впокортеся. Насамперед підійте до людини, яку ви образили, проти якої згрішили, і попросіть у неї вибачення. Потім ідіть до Бога.

Б. Духа не вгашайте

Ми знаємо, що означає гасити вогонь. Грецьке дієслово «σβεννύμι» (свеннумі) означає «гасити», «гаснути», «потухати», «збивати полум'я». Воно вжито у Марка 9:48, де говориться про вогонь, який не гасне. У Матвія 25:8 воно вжито, коли говориться про каганці, які гас-

нуть. У Писанні Святий Дух скрізь зображається в образі вогню. У другому розділі Книги Дій, коли Дух Божий зійшов на Церкву, Він з'явився у вигляді вогняних язиків. Павло у своєму листі до Тимофія писав: «Я нагадую тобі, щоб ти розгрівав Божого дара, який у тобі» (2 Тимофія 1:6). Іншими словами, вогонь вже є, тож не дай йому згаснути. Підкинь дров, підживи полум'я, воно ледь жевріє. «Угашання Духа» часто представляється як відповідь «ні» з боку християнина, хоча в той самий час Дух говорить «так». Це один із ключових чинників, які заважають християнам жити переможним життям, — небажання дослухатися до голосу Духа. Ми знаємо, що Дух — це наш Провідник, але як Він може нас вести, якщо ми опираємося тому, що Він каже? Саме у цьому Степан звинуватив юдеїв перед своєю мученицькою смертю (Дії 7:51). Бог завжди дає нам владу вибирати, тому ми можемо або з доброї волі робити те, чого бажає Дух, або відкинути Його бажання, але коли ми їх відкидаємо, тоді вогонь Духа горить вже не так яскраво. Якщо ми будемо продовжувати вгашати Духа, то настане день, коли ми вже не зможемо почути Його голос.

Вправа 6

Перевірте своє серце. Чи можете ви згадати такий момент зі свого минулого, коли ви відмовилися слухати голос Духа? Запишіть це у своєму зошиті. До чого це призвело?

Дух часто шепоче вам на вухо, спрямовуючи вас до того, чого Він бажає. В Ісаї 30:20–21 ми читаємо:

«Бо хоч Господь дає вам скупо хліба й мало води, та все ж таки Вчитель твій не буде ховатись, і очі твої Вчителя побачать. І вуха твої почують слова позад тебе: «Ось дорога, ідіть нею!» — коли ви зійдете праворуч а чи ліворуч» (переклад о. І. Хоменка).

Це суб'єктивний провід Духа. Ви чутимете Його голос: «Роби це, а цього не роби». Чутимете не слухом, а немов почуватимете переконливе спонукання. Коли ви перебуваєте у Слові і є пильні та невідступні у молитві, Дух Божий буде шепотіти вашій совісті і вашому розумові: «Це роби...», «Цього робити не треба...», «Піди цим шляхом...», «Це те, чого Я бажаю...» Він робить це через ваші бажання, ваші духовні бажання, ваші чисті бажання. Він просвічує розум і зворушує та розігріває ваше серце. Це може бути спонукання до того, щоб засвідчити колезі по роботі, допомогти сусідові чи подати щось сліпому жебракові на вулиці. Нерідко ми знаходимо, як відкинути такі думки: «Я зараз не маю часу» або «Напевно, це до мене не Дух говорить, це просто мої власні думки». А іноді ми відкрито бунтуємо і кажемо: «Боже, я цього **ніколи** не робитиму!» Ми знаємо, що це говорить Дух, коли почуте узгоджується з Писанням, і наражаємо себе на небезпеку, коли починаємо вишукувати собі виправдання, чому ми не можемо або не хочемо зробити те, що було нам сказано.

Якщо ми противимосся Святому Духові, якщо вгашаємо Його, то з нашого християнського життя тікає радість. Це життя перестає водитися Духом. Ми повертаємося на місце господаря в нашому житті. Вибір є завжди — бунтувати або підкорятися. Чи означає це, що ми ніколи не піддаємо Його голос сумнівам? Ні, але це означає, що ми завжди готові підкоритися Його керівництву та Його волі.

Питання 19. Прочитайте Івана 5:30, Івана 6:38 і Луки 22:42. Як Ісус прожив Своє життя?

Ніхто не казав, що це легко. Не обов'язково навіть переконувати себе у тому, що ви **хочете** це робити. Але робити це потрібно. Це і є «ходити за Духом», і саме таким є шлях до зріло-

сті. Він не буде змушувати нас ні до чого проти нашої волі. Однак Він проситиме від вас все більше і більше, і тому це завдання і заклик на ціле життя — коритися і зростати.

Якщо ви дозволите собі знайти відмовки, аби не йти за тим, як веде Дух, то це призведе до опору, а потім до бунту, що зрештою спричиниться до переможеного і пригніченого тілесного життя. Можливо, ви переживаєте боротьбу лише в якійсь одній сфері свого життя, але, якщо ви не віддастесь Богові у цій сфері, то страждатимете від болю і незадоволеності і зазнаватимете поразок, тому що Бог закликає вас повернутися до Його проводу, бо Він любить вас і бажає для вас найліпшого.

Питання 20. У чому полягає різниця між засмученням Духа і вгашенням Духа?

В. Наповнюйтесь

Зі Святим Духом пов'язані два поняття, які пояснюються зовсім по-різному і з приводу яких точаться гострі суперечки. Це поняття «хрищення Духом» та «наповнення Духом». Важко знайти інші теми, які викликали б більше суперечок, ніж ці дві. І тому перш ніж перейти до обговорення наповнення Духом, ми коротко розглянемо тему хрищення Духом.

1. Визначення «хрищення Духом»

Термін «хрищення Духом» викликав чимало непорозумінь. Він вживався на означення найрізноманітніших переживань та досвідів. Це поняття є одним із ключових моментів для великого сегмента сучасного християнства.

Основним значенням слова «христити» у світському середовищі часів Нового Заповіту було «занурювати щось у щось інше». Іншим значенням, яке найчастіше використовується в Новому Заповіті, було «ототожнення і причетність до того, у що щось занурюється». У такому значенні це слово вживалось тоді, коли йшлося про фарбування тканини. З основного значення «занурювати» або «занурюватися» випливало друге значення «ототожнитися, зробитися одного кольору з фарбою».

Вживання слова «христити» у такому значенні є фігурою мови (метафорою). У такому значенні воно використовується досить часто. Хоча в буквальному сенсі може і не бути ніякої води для занурення, однак все одно відбувається буквально занурення у щось інше, результатом якого стає буквально причетність того, що занурюють, до того, у що занурюють, і ототожнення одного з іншим. Наприклад, у Марка 10:38 про смерть Ісуса говориться як про хрищення. Це означає, що Ісус буквально «занурився» у стан смерті і таким чином став причетним до смерті і *ототожнив*ся із мертвими. Або, у 1 Коринтян 10:2 сказано про хрищення ізраїльського народу в Мойсея в хмарі та в морі. Це означає, що народ *ототожнив*ся з Мойсеєм і разом із ним був причетним до подій із хмарою і морем. Зайве навіть казати, що жодна краплина води до них не торкнулася!

Коли ж ми підходимо до словосполучення «хрищення Святим Духом», то друге значення слова «хрищення» видається найбільш очевидним. Тоді цей вислів означає «нашу причетність до Святого Духа та тотожність із Ним, у Ньому або через Нього»². Якщо цей вислів перекладати як «хрищення в Дусі», тоді він означає, що ми стаємо причетними до сфери Свя-

² Ця фраза вживається в Новому Заповіті сім разів (Матвія 3:11, Марка 1:8, Луки 3:16, Івана 1:33, Дії 1:5, 11:16 і 1 Коринтян 12:13). Грецький прийменник «εν» (ен) (грец. «в», «у») у словосполученні «βαπτίζω εν πνεύματι» (баптіздо ен пнеуматі) (букв. грец. «христити в Дусі», «христити в Духа») може перекладатися орудиним відмінком (тобто «христити Духом»).

того Духа й ототожнюємося з нею. Якщо ж його перекладати як «хрищення Духом» (**орудний відмінок**), тоді він означає, що Святий Дух робить нас причетними до чогось, ототожнюючи нас із цим. Оскільки однакове словосполучення вжито у кожному із семи місць, де згадується цей термін, важливо кожен раз його однаково розуміти. Із тих семи уривків, у яких вживається цей термін, 1 Коринтян 12:13, ймовірно, подає найчіткіше визначення того, що означає бути хрищеним Духом.

«Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним».

Бачимо, що в 1 Коринтян 12:13 стверджується, що хрищення Святим Духом ототожнює вас з Тілом Христовим і дає вам змогу бути до нього причетним. Хрищення Духом є ключовим чинником у нашому житті. Це одноразова подія, яка відбувається у **момент** спасіння. Крім того, це служіння Святого Духа дає нам як християнам **нову сутність та належність**. З цього починається служіння Духа в нашому житті. Хрищення Духом вводить нас у союз із Христом (Римлян 6:2–3) і тим самим перетворює кожного з нас зі «стародавньої людини» у «нову».

Отже, тим, хто вірить у «друге» благословення чи подальше наділення силою Святого Духа, з біблійної точки зору було б коректніше не вживати термін «хрищення Духом» на означення цього досвіду. Проте ми знаємо, що Бог розуміє наші обмеження і чуйно ставиться до нас, коли ми шукаємо Його, незалежно від того, використовуємо ми правильні терміни чи ні. Після такого роз'яснення ми перейдемо до питання наповнення Духом, оскільки цей термін у євангельських колах є більш прийнятним і не викликає суперечок.

2. Визначення «наповнення Духом»

Як ми бачили, навіть при побіжному прочитанні Книги Дій стає цілком очевидно, що духовна сила, що діяла у Церкві першого століття, була результатом служіння Святого Духа.

Вправа 7

Складіть таблицю з прикладами наповнення Духом у Новому Заповіті. Скопіюйте подану нижче таблицю у свій зошит і заповніть її. Можливо, деякі вірші потрібно буде прочитати у контексті, аби побачити, які були результати.

Посилання	Хто наповнився	Результати
Луки 1:15		
Луки 1:41		
Луки 1:67		
Луки 4:1		
Дії 2:4		
Дії 4:8		
Дії 4:31		
Дії 6:3		
Дії 7:55		
Дії 9:17		
Дії 11:24		
Дії 13:9		
Дії 13:52		

Розглянувши конкретні приклади наповнення Духом у Новому Заповіті та сформувавши біблійне тло для подальшого розгляду теми, ми тепер звернемося до досить розлогої цитати

з книги Вейна Грудема «Систематичне богослов'я. Вступ до біблійного вчення». Автор цієї книги є професором богослов'я у Євангелічній школі богослов'я Св. Трійці. «Наповнення Духом» він пояснює так:³

*Через поширеність та часте вживання терміна «наповнення Духом» у контексті християнського зростання і служіння, цей термін здається мені більш придатним для описання справжніх сучасних «других благословень» (або третіх, четвертих і т. д.). Павло каже до Ефесян: «І не впивайтесь вином, в якому розиуста, але краще **наповнюйтесь Духом**» (Ефесян 5:18). Недоконаний вид дієслова, вжитого тут у наказовому способі, підкреслює думку про постійне наповнення, тобто тут йдеться про те, що має відбуватися з християнами постійно. Результатом такої повноти Святого Духа буде **оновлене поклоніння і подяка** (Ефесян 5:19–20), а також оновлені стосунки з людьми, особливо з тими, хто має владу над нами або перебуває під нашою владою (Ефесян 5:21–6:9). Крім того, оскільки Святий Дух — це Дух, Який освячує нас, результатом такого наповнення нерідко буде **ще більше освячення**. До того ж, оскільки саме Святий Дух наділяє нас силою для християнського служіння і дає нам духовні дари, результатом такого наповнення часто буде **збільшення сили для служіння**, приріст ефективності і, можливо, урізноманітнення у використанні **духовних дарів**.*

У Книзі Дій ми неодноразово бачимо приклади наповнення Святим Духом. У Діях 2:4 учні та усі, що були з ними, **«сповнилися Духом Святим»**. Пізніше, коли Петро стояв перед синагогом, ми читаємо: «Тоді Петро, **переповнений Духом Святим**, промовив до них...» (Дії 4:8). А трохи згодом, коли Петро та інші апостоли повернулися до Церкви, щоб розповісти, що сталося (Дії 4:23), вони долучилися до спільної молитви. Після того, як вони молилися, вони знову наповнилися Святим Духом, і Лука чітко зазначає послідовність подій: **«Як вони ж помолились [тобто після молитви], затряслося те місце, де зібрались були, і переповнилися всі Святим Духом, і зачали говорити Слово Боже з сміливістю!»** (Дії 4:31). Хоча Петро був наповнений Святим Духом у день П'ятдесятниці (Дії 2:4), а згодом наповнився Святим Духом перед своєю промовою у синагогі (Дії 4:8), він ще раз наповнився Святим Духом після сумісної молитви групи християн, з якою він зустрічався.

Тому наповнення Святим Духом слід розуміти **не як одноразову подію, а як подію, яка може відбуватися знову і знову** в житті християнина. Це може бути тимчасове наділення силою для конкретного служіння (як, очевидно, відбулося в Діях 4:8, 7:55), проте це може бути довготривала риса життя людини (див. Дії 6:3, 11:24). У будь-якому випадку таке наповнення може відбуватися в житті людини багато разів: хоча Степан, будучи дияконом (помічником апостолів) у першій Церкві, був людиною, повною «Духа Святого та мудрости» (Дії 6:3, 5), у той момент, коли його каменували, він, очевидно, пережив нове наповнення Святим Духом у великій силі (Дії 7:55).

Хтось може заперечити, що людина, уже повна Святого Духа, не може наповнитися ще більше — якщо склянка повна води, то більше туди не наллеш. Однак склянка води — це недобра аналогія для нас, реальних людей, бо має Бог силу зробити так, щоб ми зростали і ставали здатними вмістити набагато більше повноти і сили Святого Духа. Кращою аналогією могла б бути надувна куля, яка може бути наповнена повітрям навіть тоді, коли насправді повітря у ній дуже мало. Коли кулю надувають, вона розширюється і стає більш наповненою. Десь так і в нас — ми можемо наповнитися Святим Духом, але у той самий час бути у змозі прийняти ще набагато більше Святого Духа. Лише одному Ісусові Отець дав Духа без міри (Івана 3:34).

³ Grudem W. Systematic Theology: An Introduction to Biblical Doctrine. — Grand Rapids: Zondervan, 1994. — P. 781–783.

Суперечок, викликаних терміном «хрищення Святим Духом», можна легко уникнути, якщо вживати один з альтернативних термінів, наведених у цьому розділі. Люди можуть бути вдячні за «нову повноту Святого Духа», або за «нову силу для служіння», або за «значний крок у зростанні» в тій чи іншій сфері свого християнського життя. Тоді не буде поділу на «ми» і «вони», бо ми визнаватимемо, що всі ми є частиною одного тіла без будь-яких окремих категорій. Але насправді багато харизматиків і навіть деякі традиційні п'ятдесятники сьогодні значно менше використовують термін «хрищення Святим Духом», схилившись натомість до інших термінів, наприклад, «наповнення Святим Духом».

Крім того, багато людей, у котрих не було жодного драматичного переживання, подібного до того, що п'ятдесятники називають хрищенням Святим Духом, все одно починали відчувати нову свободу у житті і радість у поклонінні (що нерідко супроводжувалось приходом у їхні церкви сучасних пісень хвали і поклоніння) й урізноманітнювати ефективне використання духовних дарів для збудування себе і своїх церков (у тому числі дарів uzдоровлення, пророцтва, чудотворення, розрізнення духів і здатності виявляти владу над демонічними силами з допомогою молитви і слова докори, зверненого безпосередньо до злих духів). Іноді трапляється, що використовується дар говоріння мовами і дар тлумачення, а в інших випадках цього не відбувається. Все це говорить про те, що розбіжності між п'ятдесятниками та харизматами, з одного боку, і більш традиційними євангельськими християнами — з іншого, як мені здається, все більше і більше стираються, і між ними залишається все менше і менше відмінностей.

Дехто може заперечити, що саме досвід молитви про хрищення Святим Духом підносить людей до нового рівня сили в служінні та ефективності у використанні духовних дарів. І оскільки це переживання було настільки корисним у житті мільйонів людей, то чи варто нам так швидко відмахуватися від нього? Аби відповісти на це заперечення, варто було б зазначити, що якщо термін «хрищення Святим Духом» змінити на якийсь інший, котрий би краще узгоджувався зі вченням Нового Заповіту, то тоді не повинно виникати жодних заперечень проти того, щоб люди йшли до церкви і там чули заклик про необхідність готувати свої серця до духовного оновлення через щире покаяття і нове посвячення себе Христові і через віру в те, що Святий Дух набагато потужніше може діяти у їхньому житті. Немає нічого хибного у тому, щоб вчити людей молитися і шукати цього більшого наповнення Святим Духом або чекати і просити Господа про більше виливання духовних дарів у їхньому житті для користі Христового Тіла (див. 1 Коринтян 12:31; 14:1, 12). Насправді більшість євангельських християн у будь-якій деномінації щиро прагне більшої сили у служінні, більшої радості в поклонінні і більш глибокого спілкування з Богом. Багато хто з радістю приймав би появу глибшого розуміння духовних дарів і заохочення до зростання у їхньому застосуванні.

Ми даремно витрачаємо час на суперечки про терміни, хоча при цьому всі ми прагнемо жити кращим християнським життям і використовувати все, що Бог нам пропонує.

Питання 21. Дайте визначення терміну «хрищення Духом», як він подається у підручнику, і поясніть, що він означає.

Вправа 8

Розуміння того, що означає «наповнюватися Духом». Грудом наводить приклад надування кулі і подальшого додавання повітря, щоб вона стала повнішою. Чи згодні ви з такою аналогією? Чому так або чому ні? Чи могли б ви придумати кращий приклад? Запишіть свої думки в зошит і будьте готові обговорити їх на зустрічі групи.

Тепер ми відведемо час на те, щоб розглянути цю роботу Святого Духа з точки зору Ендрю Мюррея, автора книги «Повна віддача». Прочитайте Додаток А «Покаяння Петра» з книги Ендрю Мюррея «Повна віддача» та дайте відповіді на подані нижче питання.

Питання 22. Прочитавши цей додаток і подумавши про життя Петра, зазначте, у чому полягала його проблема до дня П'ятдесятниці?

Питання 23. Чи був він слабким послідовником Христа?

Питання 24. Якою була його реакція, коли він зрозумів, наскільки глибоко він зрадив Господа у важку годину?

Питання 25. Як Христос відреагував на нього після Свого воскресіння?

Питання 26. Опишіть своїми словами, які два уроки автор бере з життя Петра?

Питання 27. Що можна було б назвати першим кроком до виправлення нашої проблеми зосередженості на собі?

Тепер прочитайте Додаток Б «Нещасна я людина!» з цієї ж книги «Повна віддача». Після прочитання цього додатка прочитайте у Біблії розділи 7 і 8 із Послання до Римлян.

Питання 28. На чому зосереджена увага у кожному з цих розділів Послання до Римлян?

Питання 29. Якою є відповідь на питання: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?»

Ви вже познайомилися з Ендрю Мюрреем як автором книги «Повна віддача». Хочемо представити ще одну його книгу, яку ми будемо використовувати у цьому курсі, — «Глибше християнське життя». Свого часу Ендрю Мюррей написав багато книг, і більшість із них присвячено молитві. Він був чудовим пастором, лідером пробудження і глибоко посвяченим християнином, котрий прагнув допомогти людям прийняти все, що Бог приготував для них. Важливо побачити, що цей дух віддачі — підпорядкування Богові — є необхідний у нашому прагненні до наповнення Духом.

Зараз прочитайте Додаток В «Вихід та вхід» із книги «Глибше християнське життя» і дайте відповіді на подані нижче питання.

Питання 30. На думку автора, які два кроки досить часто трапляються у житті віруючої людини, котра прагне зростати у своєму християнському житті?

Питання 31. Яку біблійну історію автор наводить як приклад?

Питання 32. Які два визначення досконалості наводить автор?

Зараз прочитайте Додаток Г «Гарантоване благословення» із книги «Глибше християнське життя» і дайте відповіді на подані нижче питання.

Питання 33. Чи завжди наповнення Духом супроводжується емоціями? Чому?

Питання 34. Автор перераховує чотири кроки до наповнення Духом. Перерахуйте ці кроки своїми словами і поясніть їх.

Вправа 9

Дії у правді. Зупиніться і подумайте, як ви відповідаєте Святому Духові. Чи зобов'язали ви себе повністю до слідування за Христом і Його керівництвом? Чи є покіра Його керівництву характерною для вас поведінкою? Чи є у вашому житті сфери, у яких ви маєте несповідані гріхи? Чи докоряє вам іноді совість через те, що ви не слухаєте Святого Духа? Чи живете ви з очікуванням сили від Святого Духа для служіння та послуху Христові? Чи можете ви сказати: «Так, я наповнений Духом»? Відведіть достатньо часу на те, щоб записати у зошиті, як ви на теперішній час оцінюєте свої стосунки зі Святим Духом і з Ісусом Христом.

Перед тим, як приступити до планування та виконання наступного проекту, прочитайте Додаток Д «Слово працівникам» із книги «Глибше християнське життя». Наскільки ефективнішими стають проповіді та уроки, якщо основою для них є сердечні переживання!

Проект — проповідь або урок

У цьому уроці ви багато довідалися про Святого Духа. Тепер прийшов час поділитися цим з іншими. Коли ви будете переглядати матеріал уроку, моліться про розуміння того, що могло б бути найбільш корисним для тієї групи, з якою ви будете ділитися. Складіть план своєї промови. Після цього скажіть проповідь або проведіть урок.

Завершення

Скільки сили Святого ми відчуємо визначається тим, наскільки ми наповнені Ним. Бог сподівається зробити велику роботу в нас і через нас. Чи хочете ви бути тією посудиною, яка очищена від свого і наповнена Ним? Бог хоче! Сила доступна. Не обраховуйте себе в цьому житті через те, що ви не шукали того найкращого, що Господь має для вас!

Якщо вам сподобався цей урок, ви можете попросити вашого лідера продовжити вивчати інші уроки. Список інших уроків наведений на початку. Також в наявності є книги Ендрю Мюррея «Повна віддача» і «Глибше християнське життя». Дізнайтеся про це.

Відповіді на питання

Питання 1

Нове серце і новий дух говорять про спасіння — про «нове створіння» у Христі (2 Коринтян 5:17).

Питання 2

Ми зможемо ходити за Божими уставами та виконувати Його постанови.

Питання 3

Ми оживемо! Це буде духовне життя!

Питання 4

Його Дух виллється на все людство. Навіть на рабів!

Питання 5

Ісус сказав їм, що йде від них, і вони засмутилися.

Питання 6

Він їм сказав, що це добре для них і щоб вони підбадьорилися. Він пообіцяв, що пошле їм Когось кращого після Свого відходу — Святого Духа!

Питання 7

Він виявляє про гріх, про правду та про суд.

Питання 8

Ріки води живої.

Питання 9

Вони мали прийняти силу, коли на них злине Святий Дух, і бути свідками — скрізь.

Питання 10

4:31 — Петро та Іван, і, можливо, їхні товариші (див. 4:23–24).

9:27–28 — Савл.

13:46 — Павло і Варнава.

14:3 — Павло і Варнава.

18:26 — Аполлос.

19:8 — Павло.

Питання 11

Павло каже, що ми прийняли Духа, щоб знати про те, що від Бога.

Питання 12

Святий Дух навчить нас усього і пригадає нам усе, що говорив Ісус.

Питання 13

Святий Дух попровадить нас до цілої правди і покаже, що має настати. Це те ж саме, що і вчити нас. Він буде спрямовувати нас так, щоб ми розуміли істину, і відкривати нам те, що для нас зараз не чітко зрозуміло.

Питання 14

Дух Святий заборонив їм проповідувати Євангелію в Азії.

Питання 15

Вони намагалися піти до Вітінії, але Дух Ісуса не дозволив їм.

Питання 16

Вони повстали проти Бога.

Питання 17

- а) Бог засмутився через велике розбещення і злі думки людства.
- б) Він засмутився через непослух ізраїльтян.
- в) Ісус був засмучений закам'янілістю сердець.
- г) Бог був засмучений тими, хто грішив у пустині.

Питання 18

Ваша відповідь.

Питання 19

Ісус чинив не Свою волю, але волю Свого Отця, навіть коли це було важко.

Питання 20

Засмучувати Духа — це допускати гріх у нашому житті. Вгадати Духа — це не дослухатися до Його керівництва. І те й інше зупиняє наш духовний ріст.

Питання 21

Хрищення Святим Духом означає «нашу причетність до Святого Духа та тотожність із Ним, у Ньому або через Нього». Це означає, що в момент спасіння ми через Святого Духа отожднюємося з Тілом Христовим і стаємо причасниками Його тіла. Його хрищення дає нам як християнам нову сутність, вводячи нас у союз із Христом і перетворюючи нас зі «старо-давньої людини» у «нову».

Питання 22

Він був наповнений своїм «я», своїми власними вчинками, своєю власною силою, своєю власною посвятою.

Питання 23

Ні. Він виявляв велику посвяту, але вона впливала з його власних сил.

Питання 24

Величезний смуток і покаяння.

Питання 25

Здавалося б, у Христа були всі причини докорити Петрові чи навіть відкинути його, однак Христос виявив Петрові Свою лагідність і не відкинув його.

Питання 26

- 1) Можна мати велику посвяту Христові і при цьому все одно покладатися головним чином на власні зусилля.
- 2) Сам Ісус Христос покаже нам наші слабкості і наше покладання на себе.

Питання 27

Визнати, що така проблема є, і впокоритися перед Христом, щоб Він зміг визволити нас.

Питання 28

Увага у цьому розділі зосереджена на «мені», а у восьмому — на Святому Духові.

Питання 29

Вірш 25 є поворотним пунктом у жалюгідному стані, описаному в розділі 7: «Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого».

Питання 30

Вихід із гріха і світу та вхід у стан повного спокою.

Питання 31

Коли Бог вивів ізраїльтян з Єгипту і ввів їх в Обіцяний край.

Питання 32

Перше (і найбільш поширене) визначення — повна свобода від неправильних вчинків та будь-якої схильності до них. Друге визначення взято зі Старого Заповіту, де йдеться про тих, хто служив Господу «цілим серцем», тобто перебував у такому стані, в якому серце беззастережно спрямовано до довершеної цілісності, а воля повністю підкорена Божій волі.

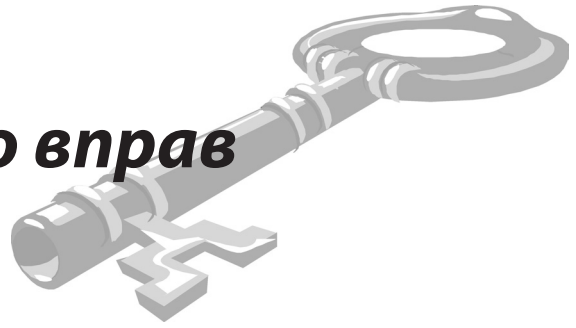
Питання 33

Ні, не обов'язково. Ми маємо завжди пам'ятати про те, що ми живемо, покладаючись на факт — те, що сказав Бог. Наші емоції не завжди віддзеркалюватимуть факти, а факти не залежать від наших емоцій.

Питання 34

- 1) Ви маєте зрозуміти, що це Боже повеління, яке необхідно виконувати.
- 2) Ви маєте визнати і повірити, що Бог бажає цього наповнення для кожного зі Своїх дітей, а не тільки для вузького кола обраних.
- 3) Віддайте Богу все — усі гріхи, всі бажання, свою власну волю — з Божою силою.
- 4) Просіть із вірою — бо це Його бажання, — щоб Бог наповнив Своїм Духом серце, очищене та звільнене від усього іншого.

Відповіді до вправ

Вправа 1

Ваші відповіді. Наведені нижче варіанти допоможуть вам зорієнтуватися щодо правильності ваших власних.

- а) Відмічені місця допоможуть вам зосередитися на тому, чого Христос навчав про Святого Духа.
- б) Івана 14:18 — Ісус у той чи інший спосіб залишиться з ними.
- в) Івана 15:26 — Дух відкриватиме, хто такий Ісус.
- г) Івана 16:14 — Тут зосереджена головна увага на тому, що робить Дух.
- д) Підсумувати згадки про Святого Духа можна таким чином:
 - Ісус обіцяє послати Святого Духа;
 - Ісус каже, що Дух буде свідчити про Христа;
 - Ісус каже, що Дух прославить Його.

Вправа 2

Ваша відповідь. Пам'ятайте про те, що це завдання складається з двох частин:

- 1) записати у своєму духовному щоденнику ім'я людини і молитву за неї,
- 2) записати у своєму зошиті для вправ ідеї щодо того, як ви можете з цією людиною поговорити (беручи до уваги те, що робить Святий Дух).

Вправа 3

Способи, якими Святий Дух служить нам:

- 1. Він визволяє нас від закону гріха і смерті (вірш 2).
- 2. Він дає нам сили для життєвого ходіння (вірш 4).
- 3. Він живе в нас (вірші 9–10).
- 4. Він є новою сферою нашого життя (вірш 9).
- 5. Він дає нам життя (вірш 11).
- 6. Він допомагає нам умиротворювати гріх (вірш 13).
- 7. Він спрямовує нас до виконання волі Божої у моральній сфері (вірш 14).
- 8. Він свідчить разом із нашим духом, що ми діти Божі (вірш 16).
- 9. Він допомагає нам у наших немочах, заступаючись за нас (вірш 26).
- 10. Він гарантує наше майбутнє воскресіння (вірш 11).

Вправа 4

Ваша відповідь. Бог по-різному говорить із різними людьми, відповідно до часу, обставин і самої людини. Найважливіше, щоб ми шукали Його керівництва. Тоді ми можемо бути впевнені, що отримаємо його, ходячи у тому, що знаємо.

Вправа 5

Ваша відповідь. Якщо є щось таке, про що вам не хочеться думати, попросіть Духа відкрити ваш розум. Нічого немає прекраснішого за можливість стояти перед Богом із чистою совістю.

Вправа 6

Ваша відповідь. Коли ви будете про це розмірковувати, ми сподіваємося, що згадаєте також і ті моменти, коли ви прислухалися до голосу Духа і пожинали добрі плоди послуху.

Вправа 7

Посилання	Хто наповнився	Результати
Луки 1:15	Іван Христитель	Навертав людей до покаяння і був предтечею Христа
1:41	Єлисавета	Визнала Марію за матір Господа
1:67	Захарій	Пророкував
4:1	Ісус	Провадився Духом
Дії 2:4	Всі учні	Заговорили іншими мовами і стали потужно свідчити
4:8	Петро	Владно і впевнено відповідав начальникам
4:31	Петро, Іван та їхні товариші	Зачали говорити зі сміливістю
6:3	Сім мужів	Вибрані до служби; наділені мудрістю
7:55	Степан	Бачив небеса і зустрів смерть, прощаючи своїх ворогів
9:17	Савл	Вмить прозрів і охрестився. Став одним із найвеличніших служителів.
13:9	Павло	Докорив Елімі, котрий осліп; привів до віри проконсула
13:52	Учні	Сповнялися радощів навіть тоді, коли їх не приймали

Вправа 8

Ваша відповідь. Більшість прикладів та ілюстрацій призначені для того, щоб допомогти нам краще зрозуміти ту чи іншу концепцію, але будь-яке порівняння має свої межі. Тому ви можете підібрати інший гарний приклад, який, на вашу думку, буде корисним.

Вправа 9

Ваша відповідь. Якщо ви відчуваєте, що у своєму зошиті ви не можете чесно усе викласти, тому що ці записи може прочитати керівник групи, то вкажіть у зошиті, що ваша відповідь записана на окремому аркуші.

Покаяння Петра

ДОДАТОК

Це четвертий розділ книги «Повна віддача» Ендрю Мюррея. Ендрю Мюррей (1828—1917) народився у Південній Африці і служив там 60 років. Він написав багато книг у свій час. Він був великим пастором, лідером відродження і глибоко посвяченим християнином, який хотів допомогти людям отримати все, що Бог бажав для них. «Нехай кожна мить мого життя проходить у світлі, любові і радості Божої присутності» — це була його молитва. «І хай кожна мить буде у повній віддачі себе як посудини, яку Він наповнить ущерт Своїм Духом і любов'ю».

«І Господь обернувся й подививсь на Петра. А Петро згадав слово Господнє, як сказав Він йому: Перше, ніж заспіває півень, відречешся ти тричі від Мене. І, вийшовши звідти, він гірко заплакав!» (Луки 22:61–62).

У житті Петра це був поворотний момент. Христос сказав йому: «...*ти тепер іти за Мною не можеш*» (Івана 13:36). Петро не був у належному стані, щоб іти за Христом, бо він ще не дійшов до краю свого власного «я». Він ще не пізнав себе, а тому не міг іти за Христом. Та коли він вийшов і гірко заплакав, сталася велика зміна. До цього Христос казав йому: «*Ти ж колись, як навернешся, зміцни браттю свою!*» (Луки 22:32). Це був той момент, коли Петро навернувся від свого «я» до Христа.

Я вдячний Богові за історію Петра. У цілій Біблії немає жодної іншої людини, яка була б для мене більшою потіхою. Коли ми дивимося на його характер, повний недоліків, і на те, ким зробив його Христос силою Святого Духа, ми розуміємо, що надія є для кожного з нас. Але пам'ятайте, що, перш ніж Христос зміг наповнити Петра Святим Духом і зробити з нього нову людину, Петро мав вийти і гірко плакати, він мав принизитися і змиритися. Якщо ми хочемо це зрозуміти, то думаю, нам потрібно розглянути чотири пункти. По-перше, подивимося на Петра як на відданого учня Христа, по-друге, подивимося на нього, коли він жив власним «я», по-третє, на Петра у його покаянні, і нарешті, на те, ким Христос зробив його силою Духа Святого.

Петро, відданий учень Христа

Христос покликав Петра, аби той залишив свій невід і пішов за Ним. Петро зробив це відразу, і згодом він міг справедливо сказати Господу: «*От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом*» (Матвія 19:27).

Петро був людиною повної віддачі, бо віддав усе, аби піти за Христом. А ще Петро був людиною, готовою до послуху. Ви пам'ятаєте, як Христос сказав йому: *«Попливи на глибінь, і закиньте на полов свій невід»*. Рибалка Петро знав, що риби там не було, тому що вони рибалили всю ніч і нічого не зловили, але він сказав: *«За словом Твоїм укину невода»* (Луки 5:5). Він скорився перед Ісусовим словом. Далі, він був людиною великої віри. Коли він побачив Христа, Який ішов по воді, він сказав: *«Коли, Господи, Ти це, то звели, щоб прийшов я до Тебе»* (Матвія 14:28), — і на голос Христа виліз із човна і пішов по воді.

Ще Петро був людиною, яка мала духовне розуміння. Коли Христос запитав учнів: *«А ви за кого Мене маєте?»* — Петро зміг сказати: *«Ти Христос, Син Бога Живого!»* А Христос на це відповів: *«Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець»* (Матвія 16:15–17). А ще Христос називав Петра скелею і казав, що він буде мати ключі від Царства Небесного. Петро був прекрасною людиною, відданим учнем Ісуса, і якби він жив у наш час, то усі вважали б його духовним християнином. Але разом із тим скільки ще бракувало Петрові!

Петро, який живе власним «я»

Ви пам'ятаєте, що одразу після того, як Христос сказав йому: *«Не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець»*, — Христос почав говорити про Свої страждання, на що Петро наважився промовити: *«Господи, такого Тобі хай не буде!»* І тоді Христові довелося сказати: *«Відступиш від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!»* (Матвія 16:22–23).

Це був Петро із власною волею, який покладався на свою мудрість і фактично забороняв Христові йти вмирати. Звідки це взялося? Петро покладався на себе самого і на своє розуміння духовних речей. Пізніше ми бачимо, і неодноразово, що учні між собою вирішують, хто має бути серед них найбільшим. Петро був серед них і думав, що має право посідати перше місце. Він прагнув пошанування більше за інших. У Петрові потужним було життя власного «я». Він залишив свої човни і сіті, але не залишив свого старого «я».

Коли Христос говорив про Свої страждання і сказав Петрові: *«Відступиш від Мене, сатано»*, — подальшими Його словами були такі: *«Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною»* (Матвія 16:24). Без цього кроку ніхто не може піти за Ним. Свое «я» потрібно відкинути повністю. Що це означає? Коли Петро відрікся від Христа, ми читаємо, що він тричі сказав: *«Не знаю я Його»* (Луки 22:57). Іншими словам, він сказав: *«Я не маю з Ним нічого спільного, ми з ним не друзі. Я заперечую будь-які свої зв'язки з Ним»*. Христос сказав Петрові, що потрібно зректися себе. Власне «я» повинно нехтуватися, кожна його вимога — відхилятися. Це самий корінь істинного учнівства. Але Петро цього не розумів і не міг цьому скоритися. І що ж сталося? Коли прийшла остання ніч, Христос сказав йому: *«Перше ніж заспіває півень двічі, відречешся ти тричі від Мене!»* (Марка 14:30). Але Петро у своїй самовпевненості заявив: *«Хоч спокусяться й усі, та не я! Я з Тобою готовий іти до в'язниці й на смерть!»* (Марка 14:29; Луки 22:33).

Петро казав ці слова щиро, саме так він і хотів вчинити, але Петро не знав себе. Він не вірив, що насправді був настільки недосконалим, як про нього казав Ісус.

Можливо, ми думаємо про окремі гріхи, які відокремлюють нас від Бога. Але що нам робити з життям нашого «я», яке наскрізь є нечистим, — з самою нашою природою? Що нам робити з тілесністю, з нашою плоттю, яка цілковито є під владою гріха? Нам треба звільнення від неї — ось що нам треба. Петро цього не знав і у своїй самовпевненості він пішов і відрікся від Господа.

Зауважте, що Ісус двічі говорить про зречення. Уперше Він говорить Петрові: *«Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе»* (Матвія 16:24); а потім каже вдруге: *«Відречешся ти тричі від Мене...»* (Матвія 26:34). Завжди одне або друге. Іншого варіанту у нас нема — ми маємо або зректися себе, або відректися від Ісуса. Це дві великі сили, які змагаються одна з одною, — власне «я» з силою гріха і Христос із Божою силою. Керувати у нашому житті може лише щось одне.

Саме через власне «я» з'явився диявол. Він був ангелом Божим, але захотів піднести себе — і став дияволом. Власне «я» було причиною гріхопадіння людини. Єва захотіла чогось для себе самої, і так наші прабатьки впали у жалюгідну прірву гріха. А ми, їхні діти, цю жахливу природу гріха від них успадкували.

Покаяння Петра

Петро тричі відрікся від свого Господа, а потім Господь поглянув на нього. Цей Ісусовий погляд зламав Петра зсередини. Увесь жах скоєного гріха, весь жах падіння, вся його глибина — усе це раптово відкрилося Петрові. І, *«вийшовши звідти, він гірко заплакав!»*

О! Хто скаже, що то було за покаяння?! Протягом наступних годин тієї ночі та другого дня, коли він бачив розп'яття і поховання Христа, і далі, у суботу — о, який безнадійний розпач та сором він, напевно, почував!

«Нема мого Господа, тепер нема мені надії, а я відрікся від мого Господа. Після трьох років, коли моє життя було наповнене любов'ю та благословенним спілкуванням із Ним, я відрікся від мого Господа. Господи, помилуй мене!»

Думаю, ми не зможемо зрозуміти всієї глибини приниження, у якому тоді потопав Петро. Але цей час став переломним пунктом та моментом зміни. У перший день тижня Христос показався Петрові, а ввечері Він зустрів його серед інших учнів. Згодом на Галілейському морі Христос запитав його: *«Чи кохаєш Мене?»* (Івана 21:17). Петро засмутився від думки про те, що Господь нагадав йому про його триразове зречення, і Петро відповідає з прикрістю, але чесно: *«Ти все відаєш, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе!»* (Івана 21:17).

Перемінений Петро

І ось Петро був підготовлений до визволення від свого «я», і це моя остання думка. Ви знаєте, як Христос привів його та інших до підніжжя Свого престолу і сказав їм чекати. А потім, на день П'ятдесятниці, прийшов Святий Дух, і Петро перемінився на іншу людину. Однак хотів би, щоб ви думали не лише про зміну у Петрові, яка виявилася у його відвазі, у силі, у розумінні Писання, у благословеннях, з якими він проповідував у той день. Дякувати Богові, що це все сталося! Але у Петрові відбулося щось глибше і краще. Змінилася ціла його природа. Та робота, яку Христос почав у Петрові, поглянувши на нього, була довершена тоді, коли Петро був сповнений Святим Духом.

Якщо хочете це побачити, прочитайте Перше послання Петра. Ви знаєте, де ховається причина усіх падінь Петра. Коли він, по суті, казав Христові: *«Тобі нізачо не можна страждати, цього не може бути»*, — він не усвідомлював, що таке пройти крізь смерть до життя. Христос йому сказав: *«Зречись себе»*, — а він натомість відрікся від Господа. Коли Христос попереджав його: *«Відречешся ти тричі від Мене»* (Матвія 26:34), Петро наполягав, що цього ніколи не станеться, тим самим показуючи, як мало він усвідомлював, що насправді робилося у нього всередині. Але коли я читаю його послання і чую, як він каже: *«Коли ж вас ганьблять за Христове Ім'я, то ви блаженні, бо на вас спочиває Дух слави й Дух Божий»*

(1 Петра 4:14), — тоді я кажу собі, що тут говорить не колишній Петро, тут Сам Дух Божий дихає і говорить через нього.

Ще читаю, як він каже: *«Бо на це [на страждання] ви покликані. Бо й Христос постраждав за нас»* (1 Петра 2:21). Я розумію, яка зміна сталася у Петрові. Тепер він не відрікається Христа, а натомість знаходить радість та вдоволення у самозреченні, у розпинанні власного «я», у віддачі себе на смерть. А відтак ми читаємо у Книзі Дій, що він, стоячи перед судом, міг мужньо сказати: *«Бога повинно слухатися більше, як людей»* (Дії 5:29), і міг потім повернутися до інших учнів і радіти, що вони удостоїлися постраждати за ім'я Христа.

Ви пам'ятаєте, як він підносив себе, але тепер він побачив справжню цінність — *«захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом»* (1 Петра 3:4). А ще він каже нам: *«А всі майте покору один до одного, бо Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать!»* (1 Петра 5:5).

Любий друже, благаю тебе, поглянь на докорінно зміненого Петра — на Петра самовдоволеного, самовпевненого, своєкорисного, Петра, усього в гріху, Петра, який весь час потрапляє у халепи, на Петра дурного та імпульсивного, але тепер наповненого Духом і життям Христовим. Христос здійснив для нього цю переміну Святим Духом.

Але у чому ж полягає мета цієї короткої вказівки на історію Петра? Це має бути історія кожної віруючої людини, яку Бог має зробити Своїм благословенням. Ця історія — це пророцтво про те, що кожен може отримати від Бога на небесах.

Давайте побіжно проглянемо на те, яку науку ми можемо тут взяти для себе.

Перший урок — цілком можливо бути дуже завзятим, побожним, відданим християнином, але при цьому залишатися людиною, у якій сила тіла є ще досі дуже сильною.

Це дуже серйозна істина. Петро до свого відречення від Христа виганяв бісів та зціляв хворих. А тіло все одно мало силу, у ньому залишалось місце для тілесності. Любі, ми повинні зрозуміти, що через надмір нашого самовільства сила Божа не може у нас працювати настільки могутньо, як Бог того бажає. Ви розумієте, що великий Бог прагне подвоїти Свої благословення, навіть у десять разів дати більше благословень через нас? Але є те, що Йому перешкоджає, і ця перешкода якраз і вказує ні на що інше, як на наше самовільство, наше «я». Ми говоримо про гордість Петра, про його гарячковість та самовпевненість. Усе це корениться в одному слові — слові «я». Христос сказав: «Зречись себе», а Петро цього не зрозумів і не послухав. З цього походить кожна помилка, кожна хиба.

Глибоко вдумайтесь у це, від усього серця закричіть: «О Боже, покажи це нам і навчи нас, щоб ніхто з нас не жив у самовіллі, не жив для власного „я“!» Це відбувалося з людьми, котрі були християнами вже багато років; це ставалося і з тими, хто мав визначне положення — Бог знаходив їх і вчив їх бачити себе самих. Їм ставало страшенно соромно, вони падали перед Богом з упокореним серцем. О, який гіркий сором і скорбота, який біль та які муки приходили до них, поки вони нарешті не бачили, що визволення є! Петро вийшов і гірко плавав. Є багато побожних людей, у яких досі керує сила тілесного життя.

А далі йде **другий урок** — відкрити силу нашого власного «я» — це справа нашого преблагословенного Господа Ісуса.

Як так могло бути, щоб Петро — плотський Петро, свавільний Петро, надзвичайно самолюбний Петро — зміг стати головним проповідником у день П'ятдесятниці та автором послань? А сталося так тому, що Христос поставив його до справи, Христос за ним дивився, Христос навчав і благословляв його. Попередження, яке йому дав Ісус, було частиною навчання. А наостанок був погляд любові. Христос, навіть страждаючи, не забув Петра — Ісус озирнувся і поглянув на нього, а він, *«вийшовши звідти,... гірко заплакав!»* І той Христос,

який провів Петра до П'ятдесятниці, чекає можливості працювати над кожним серцем, яке готове віддатися Йому.

Хіба не знайдеться тут тих, які кажуть: «Так! Але у цьому якраз і є моя проблема. У мені постійно це самовільство, самовдоволення, увага на собі, самозакоханість, самоправство. Як мені цього позбутися?

Моя відповідь така: визволити від цього вас може Ісус Христос. Ніхто, крім Христа, не дасть вам звільнення від сили вашого власного «я». І що Він просить вас зробити? Він просить, щоб ви змирилися перед Ним.

«Нещасна я людина!»

ДОДАТОК

Розділ 6 книги «Повна віддача» Ендрю Мюррея.

«Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті? Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого» (Римлян 7:24–25).

Ви знаєте, де саме міститься цей текст у чудовому Посланні до Римлян. Це уривок у кінці сьомого розділу, немов перехід у восьмий розділ. У перших шістнадцяти віршах восьмого розділу про Святого Духа згадано шістнадцять разів. У цих віршах дається описання та обітниця життя, яким Божа дитина може жити у силі Святого Духа. Початок — це другий вірш: *«Бо закон духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха й смерті»* (Римлян 8:2). А далі Павло говорить про великі привілеї, які має Божа дитина, якщо вона водиться Духом Божим. Але перехід до цього усього ми знаходимо в кінці сьомого розділу: *«Нещасна я людина!»*

Ось тут бачимо слова людини, яка дійшла до краю власного «я». У попередніх віршах він описував свою боротьбу та свої намагання власними зусиллями бути слухняним святому Божому закону, і те, як він зазнав невдачі. Але, шукаючи вихід, він знаходить істинну відповідь на своє питання і вигукуює: *«Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого»*. І далі він говорить про знайдене визволення.

Я хочу, починаючи від цих слів, описати шлях, яким людина може бути виведена з духа рабства до духа свободи. Ви знаєте, як виразно про це сказано: *«Бо не взяли ви духа неволі знов на страх»* (Римлян 8:15). Ми раз за разом отримуємо попередження про те, що повернення до рабства — це велика небезпека християнського життя. Я хочу описати той шлях, яким людина може вийти з рабства до славної свободи Божих дітей. Чи радше я хотів би описати саму людину, яка цей шлях пройшла.

Спершу наведемо слова **відродженої людини**; другими будуть слова **немічної людини**; третіми — **людини нещасної**, а четвертими будуть слова **людини, що стоїть на самій межі повної свободи**.

Відроджена людина

Переконаливі свідчення про відродження знаходимо у сьомому розділі з чотирнадцятого по двадцять третій вірш. *«Вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені»* (Римлян 7:17) — це слова відродженої людини, яка знає про відновлення свого серця і цілої своєї природи, і про те, що тепер гріх є силою, що в ній діє, але це не сама людина. *«Бо маю задоволення в Законі Божому за внутрішнім чоловіком»* (Римлян 7:22) — це знову слова відродженої людини. Вона наважується сказати, скоївши гріх: *«Вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені»*. Дуже важливо це зрозуміти.

Павло у перших двох великих частинах свого послання говорить про виправдання та освячення. Розглядаючи тему виправдання, він закладає основи вчення про гріх. Він не говорить про гріх у однині, а вживає форми множини — «гріхи», тобто говорить про власне самі переступи. У другій частині п'ятого розділу він починає говорити про гріх, тобто не про самі переступи, а про силу. Лише уявіть собі, що б ми втратили, якщо б другої частини сьомого розділу Послання до Римлян не було, якщо б Павло опустив у своєму вченні це важливе питання гріховності віруючих. Ми б опустили питання, на яке кожен із нас хоче отримати відповідь, — питання щодо гріха у віруючій людині. Якою є відповідь? Відроджена людина — це людина, чия воля була відновлена, і тому вона може сказати: *«Маю задоволення в Законі Божому за внутрішнім чоловіком»*.

Немічна людина

Помилкою багатьох християн є те, що вони вважають достатнім того, що у них з'явилась оновлена воля. Але це не так. Відроджена людина каже нам: *«Бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу»*. Як часто люди нам кажуть, що якщо щось твердо вирішити, то це обов'язково вдасться зробити! Але тут бачимо людину, якій зовсім не бракує рішучості, однак вона зізнається: *«Бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу»* (Римлян 7:18).

Але ви запитаете: «Як Бог допускає, щоб відроджена людина говорила такі зізнання? Вона ж має оновлену волю, її серце прагне добра, а сама вона робить усе, щоб любити Бога».

Розглянемо це питання. Навіщо Бог дав нам нашу волю? Чи мали упалі ангели у своїй власній волі сили для того, щоб встояти? Звісно, ні. Воля людини — це ніщо інше, як порожня посудина, в якій має бути виявлена Божа сила. Людина повинна у Бозі шукати усе те, ким вона має бути. Це можна знайти у другому розділі Послання до Филип'ян, але тут про це також написано, що Божа робота — це викликати в нас і хотіння, і чин за доброю Своєю волею. Перед нами людина, яка може сказати: «Чин у мені Бог не викликав». Але ми читаємо, що Бог викликає і хотіння, і чин. Як узгодити це позірне протиріччя?

Ви побачите, що у цьому уривку (Римлян 7:6–25) жодного разу не згадується ні про Святого Духа, ні про Христа. Тут сама людина намагається виконати Божий закон. Тут згадується не Святий Дух і не Христос, а закон — близько двадцяти разів. Тут, у цьому розділі, ми бачимо віруючу людину, яка докладає усіх сил до того, щоб своєю відродженою волею коритися Божому закону. Але це ще не все — ви побачите, що займенники першої особи («я», «мене», «мій» тощо) вжито тут понад сорок разів. Це відроджене людське «я», котре у своїй немочі намагається коритися закону без наповнення Святим Духом. Це переживав майже кожний святий. Після навернення людина починає доповідати усіх зусиль — і зазнає невдачі. Але якщо ми прийдемо у повне світло, то більше не будемо змушені зазнавати невдач. Так само ми не змушені падати, якщо при наверненні отримали Духа у всій Його повноті.

Бог допускає невдачі для того, щоб відроджена людина побачила свою власну абсолютну безпорадність. Саме під час такої боротьби до нас приходить відчуття нашої повної гріхов-

ності — це Бог працює з нами. Він дає людині спробувати виконати закон, людина намагається і бореться і зрештою приходиться до розуміння: «Я відроджена Божо дитина, але я цілковито безпорадний у тому, щоб виконати Його закон». Подивіться, які потужні слова вжито у цьому розділі для описання цього стану: «*Я тілесний, проданий під гріх*» (Римлян 7:14), «*Бачу інший закон у членах своїх, що воює проти закону мого розуму, і полонить мене законом гріховним*» (Римлян 7:23), і в самому кінці: «*Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?*», — (Римлян 7:24). Ця віруюча людина, яка схиляється тут у повному каятті, є абсолютно безпорадною в тому, щоб виконати Божий закон.

Нещасна людина

Людина, котра приносить таке зізнання, є не лише відродженою та немічною, але й нещасною. Вона перебуває у прикрому і жалюгідному стані. Що робить її такою цілковито нещасною? Річ у тім, що Бог дав людині природу, в якій є любов до Нього. Людина є глибоко нещасною, тому що розуміє, що вона не кориться своєму Богові. Вона зі скрушеним серцем каже: «Не я це чиню, але я сам є під жахливою силою гріха, яка не дає мені піднятися. Це я, але водночас і не я! Горе! горе мені, настільки тісно я зв'язаний з цією силою, що вона переплелась із самим моїм еством». Слава і величання Богові, коли хтось вчиться казати слова «Нещасна я людина!» з глибини серця. Він тоді стає на шлях до восьмого розділу Послання до Римлян.

Багато хто каже, що таке зізнання — це лише пом'якшення гріха. Такі говорять: «Якщо вже Павло змушений був зізнатися у своїй немічності та безпорадності, то хто ми такі, щоб намагатися чинити краще?» І так тихенько відсовується заклик до святості. Благаю Бога, щоб кожен із нас навчився вимовляти ці слова у тому самому дусі, в якому вони написані тут! Коли ми чуємо, що гріх називається огидою, яку Бог ненавидить, то чи багато з нас здригається перед цим словом? Аби лише усі християни, які продовжують весь час грішити, взяли цей вірш близько до серця. Якщо з ваших вуст колись зірветься різке слово, зупиніться і скажіть: «Нещасна я людина!» Щоразу, як не зможете втримати себе в руках, схиліть коліна і зрозумійте, що у Божий намір ніколи не входило, щоб Його дитя залишалося у такому стані. Аби-то нам принести це слово у наше повсякденне життя, аби-то вміти його вимовити щоразу, як зачіпається наша гординя. Аби-то взяти його до серця кожен раз, як ми скажемо якусь прикрість, кожен раз, як згрішимо проти Господа Бога та проти Господа Ісуса Христа, який у всьому виявляв смирення, покору та саможертвність! О Господи, аби-то ми навчилися забувати усе інше, аби вигукувати: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?»

Навіщо говорити це щоразу, коли ви чините гріх? Тому що, коли людина дійде до такого сповідання, то визволення вже недалеко. І пам'ятайте, нещасною людина є не тільки через стан безпорадності і рабства. Найперше, понад усе інше, нещасною вона є через відчуття гріха проти свого Бога. Закон виконував свою справу, показуючи гріх дуже гріховним. Але думка про те, що своїми вчинками людина постійно засмучує Бога, стала абсолютно нестерпною. Саме вона, ця думка, і спонукала до пронизливого крику: «Нещасна я людина!» Якщо ми обговорюватимемо та шукатимемо причини нашої безпорадності і наших падінь, намагаючись зрозуміти, про що йдеться лише у цьому розділі Послання до Римлян, то користі з цього буде мало. Але коли кожен гріх почне наново викликати відчуття нещастя, коли ми відчуємо, що ми не лише у безпорадному, але й у безмірно гріховному стані, тоді ми не зупинимось на питанні «Хто нас визволить?», — ми тоді вигукнемо: «Дякую Богові через Ісуса Христа».

Майже визволена людина

Людина намагалась коритися чудовому Божому законові. Вона полюбила його, вона ридала над своїм гріхом, вона намагалась досягнути перемоги. Вона докладала зусиль до того, щоб здолати хибу за хибою, але щоразу усе закінчувалося поразкою. Що хотів сказати

Павло, коли говорив про «тіло цієї смерті?» Чи мав він на увазі тіло після смерті? Звісно, ні. У восьмому розділі ми знаходимо відповідь на це питання у таких словах: *«Коли духом умиртвляєте тілесні вчинки, то будете жити»* (Римлян 8:13). Ось це і є тіло смерті, від якої він прагне визволення.

І ось тут людина вже стоїть на самому порозі визволення! У Римлян 7:23 такі слова: *«Та бачу інший закон у членах своїх, що воює проти закону мого розуму, і полонить мене законом гріховним, що знаходиться в членах моїх»*. Це полонений, який волає: *«Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?»* Це людина, яка почувається зв'язаною. Але подивіться, яка протилежність змальована у Римлян 8:2: *«Закон духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха й смерті»*. Це визволення через Ісуса Христа, нашого Господа, це свобода для полонених, яку приносить Дух. Чи може залишатися полоненим людина, яку *«Закон духа життя в Христі Ісусі визволив... від закону гріха й смерті»*?

Ви скажете: *«Ця відроджена людина не мала Духа Христового, коли її стан описано у шостому розділі»*. Я розумію, що ця людина не знала, що Святий Дух може для неї зробити.

Бог Своїм Духом працює не так, як Він застосовує сліпі сили природи. Він провадить Своїх людей як розумних істот. А тому, коли Він хоче дати нам Духа Святого, якого Він обіцяв, Він спочатку приводить нас до краю нашого власного «я», приводить нас до усвідомлення того, що ми, хоч і намагалися виконати закон, зазнали поразки. І коли ми підійшли до самого краю, Він показує нам, що у Святому Дусі ми маємо силу для послуху, силу для перемоги і силу для справжньої святості. Бог викликає хотіння, і Він готовий викликати і чин, але багато християн неправильно це розуміє. Вони думають, що достатньо одного бажання, що воно дасть їм змогу правильно чинити. Це не так. Нова воля, нові бажання — це дар, даний раз і назавжди, це одна з рис нової природи. Сила чинити правильно — це не такий дар, який дається назавжди. Його треба щомиті отримувати від Святого Духа. Лише та людина, яка розуміє свою власну неміч, побачить, що вона здатна до святого життя Святим Духом. Ця людина стоїть на порозі визволення, перед нею приготовано шлях для славного восьмого розділу. І тепер я хочу поставити це серйозне питання: *«Де ви зараз живете?»* Як можна описати ваше життя: *«Нещасна я людина! Хто мене визволить?»* — і ці слова звучать у вас раз за разом, а сили Святого Духа ви майже не відчуваєте? Чи так: *«Дякую Богові через Ісуса Христа!»* Закон Духа визволив мене від закону гріха й смерті?

Праця Святого Духа — це давати свободу. *«Коли духом умиртвляєте тілесні вчинки, то будете жити»* (Римлян 8:13). Саме Дух Святий це робить — третя Особа Божества. Він Той, Хто входить у серце, яке є широко відкритим для прийняття Його, править там і умиртвляє тілесні вчинки — щодня, щогодини, щомиті.

Я хотів би підсумувати сказане. Пам'ятай, любий друже, що ми маємо прийняти рішення і почати діяти. Писання відкриває нам два дуже різні типи християн. Біблія говорить у Посланнях до Римлян, Коринтян і Галатів про поступки тілу — таким життям живуть десятків тисяч віруючих. Їхній брак радості у Святому Дусі, брак свободи, яку Він дає, викликані тілесністю. У них живе Дух, але життям керує тіло. А треба, щоб їх провадив Дух Божий. Аби-то мені допомогти кожній Божій дитині зрозуміти, що це значить, що вічний Бог віддав Свого любого Сина, Ісуса Христа, щоб Він глядів за вами кожен день, і що вам потрібно покластися на Нього. Аби-то мені дати кожній Його дитині усвідомити, що праця Духа Святого — це зробити вас здатними щомиті пам'ятати про Ісуса і покладатися на Нього! Дух прийшов для того, щоб наш зв'язок із Ним тримати неушкодженим щомиті. Слава Богу за Духа Святого! Ми дуже звикли вважати Духа Святого за якусь розкіш — лише для особливих моментів, для особливих служінь, для особливих людей. Але Дух Святий необхідний кожній віруючій людині на кожную мить. Слава Богу, що Він у вас є і що Він допомагає вам отримати повне визволення у Христі, даючи вам свободу від сили гріха.

Хто прагне мати силу і свободу Святого Духа? Брате любий, схились перед Богом із криком відчаю: «О, Боже, невже я маю вічно продовжувати отак грішити? Хто визволить мене, нещасну людину, від тіла цієї смерті?»

Чи готові ви впасти перед Богом із цим плачем і прагнути того, щоб сила Ісуса жила і діяла у вас? Чи готові ви сказати: *«Дякую Богові через Ісуса Христа»*?

Яка користь ходити до церкви або відвідувати зібрання, вивчати Біблію і молитися, якщо при цьому життя не буде наповнене Святим Духом? А Бог хоче саме такого наповнення. Ніщо інше не дасть нам можливість жити життям, наповненим силою та миром. Коли священнослужитель або вчитель навчає катехизмові і ставить учням запитання, він чекає від них відповіді. Як прикро, що багато християн задовольняються питанням: *«Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?»*, — так і не знайшовши на нього відповіді.

Замість відповіді мовчання. Замість слів *«Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого»* вони весь час повторюють запитання без відповіді. Якщо ви хочете знайти шлях повного Христового визволення і свободи Духу, славної свободи дітей Божих, то пройдіть усе, описане у Римлян 7. А потім скажіть: *«Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого»*. Не задовольняйтеся постійним стогоном, але скажіть: «Я, нещасна людина, дякую Богові через Ісуса Христа. Хоча я всього ще не бачу, я все одно хвалитиму Бога».

Визволення є, є свобода Святого Духа. Царство Боже — це *«радість у Дусі Святім»* (Римлян 14:17).

Вихід та вхід

ДОДАТОК

Розділ 4 книги «Глибше християнське життя» Ендрю Мюррея.

«А нас вивів звідти, щоб увести нас та дати той Край, що присягнув був Він нашим батькам» (Повторення Закону 6:23).

Я вже говорив про кризу, яка стається у житті людини, коли вона бачить, що її християнське життя є слабким і тілесним, і коли вона хоче увійти в повноту Божого життя. Деякі християни не розуміють, що така криза має настати. Вони вважають, що від дня свого навернення вони повинні зростати і розвиватися. Я зовсім не проти такої думки, якщо тільки вони ростуть так, як слід. Якщо їхнє життя відкрите силі Святого Духа, що дає їм зростати так, як мають рости істинні віруючі люди, то я зовсім не проти. Однак я хотів би поговорити про тих християн, чиє життя від моменту навернення було здебільшого життям поразки, про християн, які вважають, що так відбувається тому, що вони не наповнені Святим Духом, хоча їм і даровано такий благословенний привілей. Я хочу звернутися до них зі словами підбадьорення. Зробивши один крок, вони можуть вийти зі свого страшного стану та увійти у життя спокою, перемоги і спілкування з Богом, до чого закликають їх Божі обітниці.

Погляньте на старшого сина з притчі. Скільки йому знадобилося б часу, щоб перейти зі стану сліпоти і рабства до повноти синівства? Якщо б він вірив у любов свого батька, то перехід стався б тієї ж години. Якщо б він відчув могутній докір за свою провину невір'я, якщо б сповідався, як його блудний брат: «Я згрішив», то тієї ж миті побачив би те щастя, яке син може мати у домі свого батька. Його не стримувало б те, що багато ще треба взнати і багато що зробити, бо за одну мить його стосунки з батьком змінилися б докорінно.

А ще згадайте, що ми бачили у випадку з Петром. За одну мить погляд Ісуса скрушив його — до Петра прийшло страшенно гірке усвідомлення жахливого гріха, у який він упав через свою самолюбну, тілесну самовпевненість, прийшло розкаяння і роздумування, з яких склалася основа для його нового, кращого життя з Ісусом. Слово Боже за допомогою історії про те, як ізраїльський народ входив у Ханаанський край, подає ідею входження християнина у нове та краще життя.

У нашому уривку є такі слова: «А нас вивів звідти (з Єгипту), щоб увести нас...» в Ханаан. Бачимо два кроки: перший — вивести народ; другий — ввести в Обіцяний край. У житті віруючої людини зазвичай також є два кроки, відокремлені один від одного: вихід людини

з гріха і зі світу і подальший вхід у стан повного спокою. Божий намір полягав у тому, щоб ізраїльтяни увійшли у землю Ханаанську з Кадеш-Барнеа, одразу ж після того, як Він уклав із ними заповіт на горі Синай. Але вони не були готові увійти туди відразу через свій гріх, невірство та непокору. Їм довелося сорок років поневірятися пустинею. Однак погляньте, як Бог вів Свій народ. У Єгипті вони пережили кризовий момент, коли повинні були перейти Червоне море. Цей випадок — це образ навернення. Коли ж вони входили в Ханаан, тоді у них відбулося немовби друге «навернення» — перехід через Йордан. У нашому наверненні ми здобуваємо свободу, виходимо з єгипетського рабства, але коли через своє невірство та непослух цією свободою не користуємося, тоді ми довший або коротший час бродимо у пустині, допоки не ввійдемо у Ханаан перемоги, спокою та достатку. Отже, Бог робить для Ізраїля дві речі: Він виводить їх із Єгипту і вводить їх до Ханаану.

Моє звертання до віруючих полягає у такому запитанні: «Зараз, коли ви знаєте, що навернулися до Бога і що Він вивів вас з Єгипту, чи ви вже увійшли у ханаанський край?» Якщо ні, то чи бажаєте ви, щоб Він вас увів до більшої свободи і глибшого спокою, які Він приготував для Свого народу? Бог вивів Ізраїль із Єгипту сильною рукою, і та ж сама сильна рука вивела нас із краю рабства. Сильною рукою Бог привів у спокій Свій древній народ, і тією ж сильною рукою Він може ввести в істинний спокій і нас. Той самий Бог, який простив і відродив нас, чекає можливості довершити Свою любов у нас, якщо ми лише покладемося на Нього. Як багато сердець говорить: «Я вірю, що Бог вивів мене з рабства двадцять, тридцять чи сорок років тому, але, як не прикро, я не можу сказати, що вже увійшов у щасливий край спокою і перемоги».

Яким славним був спокій у Ханаані після усіх поневірянь у пустині! Так само почувається і християнин, коли досягає обіцяного Ханаану з його спокоєм, коли приходить і віддає Господу Ісусу усе своє: всі свої обов'язки, тривоги і хвилювання. Тоді його єдиним завданням є щоденна та щогодинна віддача своєї душі у руки Ісуса, а Господь є сильним зберегти її і принести перемогу над усіма ворогами. Ісус взявся не лише очистити нас від гріха і привести нас до неба, але й зберегти нас у нашому щоденному житті.

Я запитую знову: «Чи жадаєш ти звільнитися від гріха і його влади? Чи прагне хто знайти повну перемогу над своєю нестриманістю, гординею, усіма своїми злими нахилами? Чи є серця, котрі прагнуть, щоб настав час, коли поміж ними і їхнім Богом не буде жодної хмари? Чи є ті, хто хоче ходити у повному сяйві Божої ласки?» Той самий Бог, Котрий вивів вас із єгипетської темряви, готовий і здатний привести вас і у ханаанський спокій.

І ось знову запитання: «Який той шлях, яким Бог приведе мене до спокою? Що необхідно з мого боку, щоб Бог дійсно привів мене у цей щасливий край?» Відповідь на це запитання почнеться, перш за все, з іншого запитання: «Чи готові ви залишити свої поневіряння в пустині?» Якщо ви кажете: «Ми не хочемо залишати свої блукання, бо тут ми бачили такі численні дивовижні прояви Божої присутності з нами, такі численні визначні докази Божої турботи і ласки, як колись у стародавні часи народ Божий. Він колись водився стовпом вогняним і хмарним, щодня отримував манну протягом сорока років і мав Мойсея та Аарона за провідників та радників. Коли на все це зважити, то пустиня для нас є немовби святиною, і йти звідси не маємо охоти». Якби народ Ізраїля сказав щось подібне Ісусові Навину, то він відповів би їм (як, певно, відповів би кожен із нас): «Безумці! Той самий Бог, Який дав вам стовп хмарний та інші благословення у пустині, зараз говорить вам, як увійти у край, що тече молоком і медом». І я можу так само звернутися і до вас. Я несу вам слово, що той самий Бог, Який досі вів вас вашою дорогою і вже дав вам стільки благословень, введе вас і у Ханаан повної перемоги і спокою.

Отже, ось моє перше питання, яке я хочу вам поставити:

Чи готові ви залишити пустиню?

Ви знаєте, що ознакою життя ізраїльтян у пустині і причиною всіх їхніх клопотів була невіра. Вони не вірили, що Бог може ввести їх в обіцяний край. І це спричинило безліч гріхів та переступів — хтивість, ідолопоклонство, нарікання тощо. Можливо, любі, таким було і ваше життя — ви не вірите в те, що Бог дотримає Свого слова. Ви не вірите у можливість безперервного спілкування та безмежної співпраці з Ним. Через це ви стали неслухняними і не жили, як дитя, виконуючи Божу волю, бо не вірили, що Бог може дати вам перемогу над гріхом. Чи готові ви зараз залишити життя в пустині? Напевно, іноді буває, що ви насолоджуєтесь спілкуванням із Богом, але буває й таке, що ви відокремлені від Нього, іноді ви відчуваєте близькість із Ним, а іноді — велике віддалення від Нього, іноді вас наповнює готовність ходити близько з Ним, а іноді такого бажання у вас немає зовсім. Чи віддасте ви Йому зараз усе своє життя? Чи прийдете ви до Нього і скажете: «Боже мій, не хочу робити нічого, що було б Тобі не до вподоби. Хочу, щоб Ти стримував мене від усього світського, від усякого догоджання собі. Хочу, щоб Ти, Господи, допоміг мені жити так, як Петро після дня П'ятдесятниці, у наповненні Духом, а не так, як жив тілесний Петро».

Любі, чи готові ви це сказати? Чи готові ви відмовитися від своїх гріхів, постійно ходити з Богом, цілковито підкоритися Божій волі і не мати ніякої власної волі, яка була б відділена від Його волі? Чи хочете ви жити досконалим життям? Сподіваюся, що хочете, бо я вірю в таке життя. Можливо, не в тому сенсі, в якому ви розумієте «досконалість»: як повну свободу від неправильних вчинків і навіть схильності до них, бо поки ми будемо жити у тілі, тіло буде бажати протилежного Духові, а Дух — протилежного тілу. Я кажу про досконалість, явлену в Старому Заповіті у житті деяких Божих святих, про яких сказано, що вони служили Господу цілим серцем. Що це за досконалість? Це стан, в якому ваше серце буде беззастережно спрямовано до довершеної цілісності, а ваша воля буде повністю підкорена Божій волі. Чи готові ви до такої досконалості, коли ваше серце повністю відвернеться від світу і віддасться одному лише Богові? Чи ви, можливо, скажете: «Ні, думаю, що відмовитися від власної волі я ніколи не зможу»? Це диявол спокушає вас думати, що це вам буде заважко. О! Я благав би дітей Божих лише поглянути на волю Божу — скільки у ній благословень, скільки святості, скільки любові. Невже ви не відмовитеся від своєї винуватої волі заради благословенної волі Божої? Людина може зробити це за одну мить, коли побачить, що Бог може їй змінити волю. Тоді вона може попроситися зі своєю старою волею, як це зробив Петро, коли він вийшов і гірко плакав і коли Святий Дух наповнив його душу в день П'ятдесятниці. Ісус Навин «обставав за Господом Богом». Так, він зазнав поразки біля Аю, тому що занадто поклався на людей і недостатньо — на Бога. Так само він зазнав поразки, уклавши заповіта з гів'онітянами. Але при цьому всьому він мав зовсім не такий дух і зовсім не таку силу, як ті, чиє невірство змушувало їх тікати перед лицем ворогів і не давало вийти з пустині. Давайте будемо готові цілим серцем служити Господу Богу нашому, а догоджання тілу не обертати на пожадливість. Будемо вірити у щоденну Божу охорону Його любов'ю та силою і не будемо класти надії на тіло.

А далі йде другий крок: «Я маю повірити, що таке життя у ханаанському краї є можливим». Так, нерідко хто скаже: «Ох! Я б усе віддав, аби вибратися з цього життя у пустині! Але не можу повірити, що людині можливо жити у постійному спілкуванні з Богом. Ви не знаєте моїх труднощів, усіх моїх турбот і сумнівів, пов'язаних з роботою, де мені доводиться мати справи з різними людьми. Вранці я йду до праці, зміцнившись спілкуванням з Богом у молитві, але поточні справи до кінця дня витісняють з мого серця тепло любові, яке я там мав, і тоді у серце входить цей світ і робить його холодним, як раніше». Але ми маємо знову пригадати, що завадило Ізраїлю увійти в Ханаан. Коли Калев і Ісус Навин сказали: «Ми зможемо здолати ворога», десять розвідників і шістьсот тисяч ізраїльтян відповіли: «Ні, не зможемо, вони занадто сильні для нас». Уважай, дорогий читачу, аби не повторити їхнього гріха і не прогнівити Бога так само, як прогнівив цей невіруючий народ. Бог каже, що може

ввести нас у край миру і спокою. І я цьому вірю, тому що Він так сказав і так і зробить, якщо я покладатимусь на Нього. Можливо, ваша запальність жахлива, можливо, ваша гординя вже сто разів обплутала вас, можливо, ваші спокуси обсіли вас, мов бджоли, проте на вас чекає перемога, якщо ви лише покладетеся на Божі обітниці.

Ще раз погляньте на Петра. Він падав знову і знову, раз за разом у нього ставалися погіршення, аж поки він з клятвою не відрікся від Христа. Але яка у ньому відбулася зміна! Уважно прочитайте Перше послання Петра, і ви побачите, що в нього увійшло саме Христове життя. Він виявляє дух істинного смирення, що докорінно відрізняється від його колишньої самовпевненості, і за славу вважає виконання Божої волі, а не своєї. Він повністю віддався Христу і цілковито поклався на Нього. І ось тому прийдіть сьогодні і скажіть Богові: «Так Ти змінив егоїстичного і гордого Петра, і мене Ти можеш змінити так само». Так, Бог спроможний привести вас у Ханаан, край спокою. Ви знаєте першу половину восьмого розділу Послання до Римлян. Але чи зауважили ви там такі вислови: *«Закон духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха і смерті»*, *«ходимо... за Духом»*, *«думають... про духовне»*, *«ви... в Дусі»*, *«живе в вас Дух»*, *«Духом умиротворює тілесні вчинки»*, *«хто водиться Духом Божим»*, *«думка духовна»*. Усе це ті благословення, які приходять при нашому повному підкоренні Духові. Якщо ми живемо за Духом, то ми маємо саму природу Духа у нас. Якщо ми живемо в Дусі, то будемо Ним водитися кожен день і кожну мить. Що станеться, якщо ви сьогодні відкриєте своє серце, аби наповнитися Святим Духом? Хіба Він не зможе кожної миті зберегти вас у лагідному Божому спокої? Хіба Його потужна рука не дасть вам повної перемоги над усяким гріхом і будь-якою спокусою, хіба не зробить вас здатним до життя у постійному спілкуванні з Отцем і Його Сином Ісусом Христом? Звісно, що зробить! Отже, це другий крок, це те благословенне життя, яке Бог приготував для нас. Бог, по-перше, вивів нас із Єгипту, а по-друге, Він веде нас у Ханаан. І тут виникає третє питання:

Як саме Бог уводить нас в обіцяний край?

Наш вхід в Обіцяний край відбувається в одній дуже чітко визначеній дії, а саме за допомогою нашого повного посвячення Йому, коли ми ввіряємо себе Йому, аби Він Сам увів нас у край спокою і зберіг нас там.

Ви пам'ятаєте, що у пору жнив Йордан розливався і виходив із берегів. Сотні тисяч ізраїльтян були на тому березі, а ріка відділяла їх від Ханаану. Їм було сказано, що наступного дня Бог чинитиме серед них чуда. Засурмлять сурми, священики візьмуть ковчег — символ Божої присутності — і перейдуть річку попереду народу. Але ж перед ними була повідь. Якщо серед народу ще залишалися невіруючі, вони могли б сказати: «Які безумці! Хто зараз переходить річку?! Зараз не варто навіть намагатися перейти її убрид, вона ж п'ять метрів завглибшки». Але віруючі зібралися гуртом поза священиками, котрі тримали ковчег. Ісус Навин наказав рушати, вони підкорилися, але не знали, що має зробити Бог. Священики ступили у саму воду, у декого в серці з'явилось тремтіння. Можливо, вони собі гадали: «Де Мойсееве жезло?» Але коли священики рушили та увійшли у воду, вода вище за течією зупинилася і стала високою стіною, а нижче за течією пішла, так що для всього табору відкрився вільний прохід. Сам Бог зробив це для Свого народу, а сталося так тому, що Ісус Навин і народ повірили Богові і послухалися Його. Той самий Бог зробить це і сьогодні, якщо ми будемо вірити Йому і покладатися на Нього.

Я звертаюся до душі, котра говорить: «Я пам'ятаю, як Бог вперше вивів мене з єгипетського рабства. Я перебував у повній душевній темряві та глибокій тривозі. Спочатку я й не вірив, що Бог може вивести мене і що я можу стати Божою дитиною. Але Бог усе ж взяв мене, привів до надії на Ісуса і вивів мене з небезпек». Друже, ти маєш того ж Бога, Який вивів тебе з рабства Своєю високою рукою і Який може привести тебе до місця спокою. Подивися на Нього і скажи: «Боже, поклади край моему життю в пустині — моему життю у гріху

та невірстві, життю, яке засмучує Тебе. О, сьогодні введи мене у край перемоги, спокою і благословення!» Чи є у вашому серці така молитва, любі друзі? Чи віддастесь ви Йому, щоб Він зробив це для вас? Чи можете ви покласти на Нього, повіривши, що Він має сили і бажання це для вас це вчинити? Він може провести вас через повідь навіть цієї ж миті — так, *цієї ж миті*.

І Він може зробити ще більше. Після того, як Ізраїль перейшов річку, вождь Господнього війська з'явився Ісусові Навину, аби його підбадьорити, обіцяючи керувати військом і залишатися з ним. Ви потребуєте сили Божого Духа, щоб зуміти перемогти гріх і спокусу. Ви потребуєте того, щоб жити у спілкуванні з Ним — у нерозривній єдності, без якої ви не зможете вистояти або перемогти. Якщо ви хочете рушити у цю путь сьогодні, скажіть вірою: «Боже мій, я знаю, що Ісус Христос бажає бути Вождем мого спасіння і підкорити всіх моїх ворогів. Він буде зберігати мене вірою і Своїм Святим Духом, і навіть якщо я опинюся в темряві, якщо потік перейде мою душу, якщо і стан мій буде здаватися безнадійним, то я все одно піду вперед, бо Бог уведе мене в обіцяний край, а я піду за Ним. Боже мій, нині йду за Тобою в обіцяний край».

Напевно, дехто щойно ввійшов туди, і ангели це бачили, коли ми зараз читали ці урочисті слова. Чи хтось ще досі вагається, бо здається, що у водах Йордану загроза і їх ніяк не перейти?

О! Прийди, люба душа, зараз прийди і відкинь сумніви.

Гарантоване благословення

ДОДАТОК

Розділ 5 книги «Глибше християнське життя» Ендрю Мюррея.

«Наповнюйтесь Духом» (Ефесян 5:18).

Якщо у мене в легенях лише трішечки повітря, то для здорового та енергійного життя цього буде недостатньо. Кожен прагне добре наповнити свої легені повітрям, а його вплив можна відчути і в крові, і у всьому тілі. І точно так само Слово Боже приходить до нас і каже: «Християни, не задовольняйтесь думками про те, що ви вже маєте Духа, чи маєте трішки Духа. Ні! Якщо ви хочете здорового життя, то *«наповнюйтесь Духом»*. Чи таким є ваше життя? Чи, можливо, ви готові вигукнути: «Прикро, але я не знаю, що таке наповнюватися Духом, проте саме цього я прагну». Я хотів би вказати на шлях, яким можна прийти до цього великого, дорогоцінного благословення, яке призначене для кожного з нас.

Але перш ніж продовжувати розмову на цю тему, я хочу звернути увагу на одну поширену помилку. Люди часто сприймають наповнення Духом як щось таке, що мало б супроводжуватися сильним емоційним піднесенням, ніби якесь сходження на них небесної слави, яке мало б сильно відчуватися, однак це не завжди так. Нещодавно я був на Ніагарському водоспаді. Я сам помітив, але мені ще й сказали, що рівень води був надзвичайно низьким. А якби річка була вдвічі повнішою, то чим би тут виявилася ця повноводність? Більшим обсягом води, що зринала б донизу у водоспаді, і величезним шумом. Але якщо вирушити вздовж такої повноводної ріки до іншої її частини або до місця, де вона впадає в озеро, то там буде тиша і спокій. Вода там прибуває повільно і поступово, і навіть коли озеро наповняється, рух на воді є майже непомітним. Так само може бути і з Божими дітьми. В одного наповнення стається з потужними емоціями і з блаженним усвідомленням Божого дотику. В інших воно стається у вигляді ніжного наповнення всього їхнього ества присутністю Божої сили, яку приносить Його Дух. Я не хочу чітко визначати, як саме це має статися з вами, проте мені хотілось би, щоб ви просто стали перед Богом і сказали: «Отче мій, я прагну такого наповнення, хай би що для нього вимагалось». Якщо ви прийдете і віддастесь Богові як порожня посуда, сподіваючись від Бога, що Він наповнить вас, то Він зробить Свою справу.

А тепер звернемося до простого питання про те, які кроки потрібно зробити, щоб прийти до наповнення Духом. Я зазначу чотири кроки, за допомогою яких людина може отримати це чудове благословення. Кожен, хто цього бажає, має сказати: 1) «я повинен його мати», 2) «я можу його мати», далі 3) «я прагну його мати» і, нарешті — дяка Богові, — 4) «я буду його мати».

У найпершу чергу християнин має сказати: «Я повинен його мати». Він має відчути, що це є Боже повеління і що без наповнення Духом життя неодмінно буде непослухом Богові. У цьому уривку бачимо прямий наказ: *«І не вживайтеся вином,... але краще наповнюйтесь Духом»*. Християнин слідкує за собою, щоб не напиватися, і з таким самим завзяттям він має прагнути наповнення Духом. О, як Бог хоче, щоб кожен дійшов до такого розуміння і сказав: «Якщо я хочу догодити Богу, я повинен наповнюватися Духом»!

Боюся, що серед багатьох християн можна спостерегти жахливе самовдоволення — вони задоволені своїм низьким рівнем життя. Вони думають, що мають Духа, бо повернулися у віру, але радості Святого Духа, сили Духа для освячення вони майже зовсім не знають. Вони майже не знають радості спілкування Духа, завдяки якому можна мати зв'язок із Богом та Ісусом. Вони майже не знають сили духа для свідчення про Бога, але попри це вони все одно задоволені, і серед них можна почути: «Та це лише для видатних християн». Якось у бесіді мені сказала моя молода племінниця: «Дядьку Ендрю, я не можу намагатися стати кращою за інших християн навколо себе. Бо ж такі намагання — це вияв самовпевненості, хіба ні?» Я їй відповів: «Люба дитино, тобі не слід хвилюватися, якими є християни навколо тебе, ти повинна керуватися тим, що говорить Бог». Згодом вона зізналася мені, як їй було страшно соромно за свої слова і як вона звернулася до Бога, шукаючи Його благословення. Друзі, не задовольняйтесь половинчастим християнським життям, яким нині живе багато хто з вас, але скажіть: «Бог цього хоче, Бог цього вимагає, я повинен бути наповнений Духом».

І дивіться не лише на Боже повеління — дивіться на потребу своєї власної душі. Якщо ви батьки, то ви хочете, щоб ваші діти були благословенними та повернулися до Бога, але ви скаржитеся, що не маєте сили, аби їх благословити. Ви кажете: «Мій дім повинен наповнитися Божим Духом». Ви скаржитеся на свою власну душу, на часи темряви та занепаду, ви скаржитеся на недбалість і поневір'яння. Колись один молодий служитель запитав мене: «Чому дослідження і вивчення приносять мені велике задоволення, а молитва — ні?» Я йому відповів: «Брате мій, твоє серце повинне наповнитися любов'ю до Бога і до Ісуса, і тоді молитва почне приносити задоволення». Іноді ви скаржитеся на те, що не можете молитися. Ви молитесь дуже коротко, ви не знаєте, про що молитися, вас ніби щось витягує з молитовної кімнати. А відбувається так тому, що ви живете, або, радше, намагаєтеся жити життям без наповнення Духом. Задумайтесь про потреби церкви навколо вас. Ось ви, учитель недільної школи, намагаєтеся працювати з групою з 10–12 дітей. Серед них, напевно, до Бога ще не повернулася жодна дитина, і коли ви закінчите свою працю з ними, вони так і залишаться ненаверненими. Ви намагаєтесь виконувати небесну працю силою тіла, земною силою. Вчителі недільних шкіл, почніть нарешті говорити: «Я повинен наповнитися Божим Духом, бо інакше мені слід відмовитися від роботи з цими молодими душами — я не можу їх навчати!»

Або подумайте про потребу світу. Якщо б ми дійсно посілали місіонерів, наповнених Святим Духом, яке б це було благословення! Чому ж так багато місіонерів, приїжджаючи у чужі землі, починають скаржитися: «Тут я зрозумів, який я слабкий і неспроможний до роботи»? А стається так тому, що церкви, які їх відправили, не наповнені Святим Духом. Кілька тижнів тому, коли я був в Англії, один чоловік сказав мені: «Скрізь стільки говорять про волонтерський рух і про збільшення кількості місіонерів, але насправді нам потрібно інше, нам потрібні місіонери, наповнені Святим Духом». Якщо ми хочемо ладу у церкві, хочемо ладу у місіонерському служінні, то кожен має починати із себе. Починатись усе має з вас. Почніть із себе і скажіть: «О Боже, заради Твого імені, заради Твоєї церкви, Боже мій, заради цілого світу, допоможи мені! Я повинен бути наповненим Святим Духом».

Якщо людина втратила одну легеню і пошкодила половину другої, якщо ціла половина має працювати за обидві легені, то яким безумством було б думати, що така людина буде сильною, зможе тяжко працювати або жити у будь-якому кліматі! І яким безумством було б людині чекати, що вона зможе жити — Бог сказав, що це неможливо, — повноцінним христия-

янським життям, якщо вона не наповнена Святим Духом! І яким безумством для людини, котра має лише краплю води з ріки життя, було б чекати, що в її житті перед Богом і людьми виявлятиметься сила! Ісус хоче, щоб ми прийшли і прийняли здійснення Його обітниць: *«Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його»* (Івана 7:38). Почніть говорити: «Якщо я хочу жити правильно, якщо у кожній ділянці свого життя і поведінки я хочу прославляти Бога, то я повинен мати Святого Духа — я повинен бути наповнений Духом». Чи ви скажете такі слова? Довгі розмови про наповнення Духом нічим не зарадять. Підкоріться Богу, і на вияв вашого підкорення нехай прозвучать слова: «Господи, я визнаю, що мені слід наповнитися Духом, я *повинен* наповнитися Духом, допоможи мені!» — і Бог вам допоможе.

Далі переходимо до другого кроку: «Я можу наповнитися». У першому кроці йшлося про обов'язок, а у другому — про привілей: «Я можу наповнитися». Як прикро, що багато хто настільки звик до свого низького стану, що вже й не вірить у можливість наповнитися Святим Духом. Яке право тоді маю я казати вам, що ви повинні вкласти ці слова у свої уста? Моє право ґрунтується на тому, що Богові потрібні здорові діти. Сьогодні я бачив гарненьке пухленьке піврічне немовля — кращої дитини годі собі уявити. З якою радістю його тато і мама дивилися на нього! Мені було приємно побачити здорове дитя. То ж невже ви думаете, що Богові на небесах байдуже, які в Нього діти, невже Він хоче, щоб у когось із Його дітей було хворобливе життя? Кажу вам, це брехня! Бог бажає, щоб усі Його діти були здоровими християнами, але без наповнення Божим Духом здоровим християнином ви бути не можете. Улюблені, ми просто звикли до свого способу життя. Ми бачимо так званих «добрих християн» — щирих чоловіків і жінок, які постійно оступаються, і думаємо: «Ну, це властиво людям, цей чоловік іноді може вийти із себе, а цей часом не такий добрий, як мав би бути, а на слово цього чоловіка не завжди можна покластися, але... але...» У своєму повсякденному житті ми дивимося на християн і думаємо: «Як добре, якщо вони постійно ходять до церкви, жертвують на Боже діло, ходять на молитовні зібрання, моляться вдома, свідчать про свою віру...» Звісно, ми дякуємо Богові за них і кажемо: «Хотілося б більше таких людей», — проте забуваємо запитати: «А чого хоче Бог?» Як же нам потрібно побачити, що це призначено для нас і для всіх інших! Брати мої, любі сестри, на небесах є Бог, Який протягом усіх цих років, коли ви навіть і не думали, бажав наповнити вас Духом Святим. Бог жадає дати повноту Духа кожній Своїй дитині.

Павло писав своє послання бідним колишнім поганам з Ефесу, які зовсім недавно навернулися з язичництва, — людям, серед яких залишалися злодійство і брехня, бо вони вийшли з язичництва зовсім недавно. Однак Павло їм говорить: «Наповнюйтесь Духом». Бог готовий це зробити, Бог бажає це зробити. Не слухайте диявольських спокус: «Це тільки для визначних людей — для християн, котрі мають багато вільного часу для молитви і для досягнення бажаного. Лише ті, чия вдача сприяє наповненню Святим Духом, можуть ним наповнитися». Чи є хто такий, хто наважився б сказати: «Я не можу наповнитися Духом»? Хто наслідиться таке стверджувати? Якщо серед вас хтось таке й каже, то лише тому, що така людина не бажає залишити гріх. Не думайте, що ви не можете наповнитися Духом через те, що Бог не бажає дати вам таке наповнення. Хіба Господь Ісус не пообіцяв вам Духа? Хіба Святий Дух — це не найкраща частина Божого спасіння? Хіба ви думаете, що Він дає комусь зі Своїх викуплених лише півспасіння? Хіба Його обітниця стосується не всіх: *«Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його»* (Івана 7:38)? Тут ідеться не просто про повноту — тут ідеться про надлишок, про переповнення, і саме це Ісус обіцяв кожному, хто вірує в Нього. Відкиньте ж свої страхи, свої сумніви, усі свої вагання і скажіть: «Я можу наповнитися Духом. Бог дав мені таку можливість. Ніщо ні на небі, ні на землі, ні в пеклі не зможе цьому завадити, тому що Бог це пообіцяв і бажає це зробити для мене». Чи готові ви сказати: «Мені дана можливість, я можу, можу наповнитися Духом, бо Бог це пообіцяв, і Він дасть мені це наповнення»?

Тепер ми переходимо до третього кроку, коли людина говорить: «Я прагну цього наповнення! Я повинен його мати, я можу його мати, я прагну його мати». Ви знаєте, як ми вживаємо це слово відносно звичайних речей. Людина каже: «Я прагну щось мати» — і робить усе необхідне для отримання бажаного. Нерідко буває, що людина хоче щось купити, у неї є бажання, але бажання — це ще не прагнення. Хочу, наприклад, я купити коня. Продавець просить за коня 200 доларів, але я не хочу платити більше, ніж 180. Я маю бажання придбати коня, бажання моє дуже сильне. Я підходжу і кажу: «Давайте заберу у вас цього коня за 180 доларів». А продавець мені: «Ні, 200 і край». Кінь мені дуже до вподоби, якраз такий, якого мені хочеться, але віддати за нього 200 доларів я не збираюсь. Урешті-решт продавець говорить мені: «Та кажіть вже, що вирішили, бо зараз коня купить хтось інший». Я подумаю і скажу: «Ні, не буду брати. Кінь дуже славний, дуже хотів би такого собі купити, але таких грошей за нього, як ви просите, не дам».

Любі друзі, чи скажете ви: «Я прагну мати це благословення»? Що це означає? Перш за все, це означає, що ви подивитеся на своє життя, і якщо побачите у ньому щось хибне, то ви у цьому сповідаєтеся Ісусові і скажете: «Господи, я кидаю усе Тобі до ніг. Цей гріх, можливо, укоренився у моєму серці, але я віддаю його Тобі. Я не можу викинути його зі свого серця, але, Ісусе, Ти очищаєш від гріха, і я віддаю його Тобі». Що б це не було: ваша дратівливість чи пиха, чи грошолюбство, чи хтивість, чи любов до задоволень, чи будь-що інше — ви зараз, не відкладаючи, скажіть Христові: «Я прагну отримати це благословення будь-якою ціною». Віддайте Ісусу кожен свій гріх.

Це означає не лише відмову від кожного гріха, але й від того, що лежить глибше за гріх і до чого важче дістатися. Це відмова від самого себе, від свого «я», від своєї волі, своїх задоволень, своєї гордості і всього, що ви маєте. Скажіть: «Ісусе, від цієї миті я віддаюся Тобі у Твоє повне володіння мною Своїм Святим Духом, щоб Ти міг викоренити все гріховне в мені і цілковито керувати мною». Це здається важким, поки сатана засліплює і змушує нас думати, що відмовитися від усього цього непросто. Але якщо Бог хоч на хвилику відкриє наші очі на те, яким небесним благословенням, небесним багатством і небесною славою є наповнення Духом, Якого Ісус виливає зі Свого серця, то ми відразу скажемо: «Я віддам усе, віддам будь-що, але це благословення у мене буде, я його прагну».

А ще це означає, що ви повинні кинутися Йому в ноги і сказати: «Господи, я прагну цього благословення».

Сатана часто спокушає нас, кажучи: «А от якщо Бог попросить у тебе те і те, хіба ти будеш готовий це віддати?» — і цим залякує нас. Однак багато хто вже побачив і може засвідчити, що відразу, як тільки вони щиро сказали: «Господи, віддаю будь-що, віддаю все!» — світло і небесна радість наповнила їхні серця.

Минулого року в Йоганнесбурзі на золотих копальнях Південної Африки ми проводили вечірнє зібрання, яке було присвячено свідченням. Одна жінка встала і розповіла про те, як її пастор два місяці тому проводив служіння посвячення у наметі. Він завзято і переконливо говорив про посвяту, а потім запитав: «Скажіть, якщо Бог захоче послати вашого чоловіка в Китай або скаже вам поїхати до Америки, ви на це будете готові? Ви маєте себе повністю віддати». Ця жінка сказала — у неї обличчя аж сяяло, коли вона говорила, — що під кінець зібрання пастор попросив піднятися усіх тих, хто був готовий відмовитися від усього, аби лиш бути наповненим Духом. Вона говорила: «Боротьба була нестерпною. Бог може забрати від мене мого чоловіка або дітей, а чи я до цього готова? О, Ісус мені дуже дорогий, але я не можу сказати, що віддам все. Проте скажу Йому, що хочу це зробити» — і врешті-решт вона встала. Вона вела далі, що у той вечір пішла додому, переживаючи жахливу внутрішню боротьбу. Вона не могла спати, бо весь час думала: «Я пообіцяла Ісусу все, але чи зможу я віддати чоловіка або дитину?» Ця боротьба тривала до півночі, але жінка не хотіла відступати: «Я сказала Ісусові: „Все, що завгодно, тільки наповни мене Собою“». І на неї зійшла ра-

дість Святого Духа, а її пастор, який був присутній на нашому вечірньому зібранні, пізніше сказав мені, що це правдиве свідчення, бо вже протягом двох місяців її життя сяє яскравим світлом і небесною радістю.

Можливо, хтось із читачів відчуває зараз спокусу сказати: «Я не можу віддати геть усе». Я беру вас за руку, брате, сестро, веду вас до розп'ятого Ісуса і кажу: «Лише подивіться на Нього, як сильно Він полюбив вас там, на Голгофі. Лише подивіться на Нього». Лише подивіться на Ісуса! Він пропонує дійсно наповнити ваше серце Святим Духом, Духом Його любові, Його повноти і Його сили, то ж невже ви наважитесь сказати: «Я боюся»? Невже ви наважитесь сказати: «Я не зможу цього зробити для Ісуса»? Хіба ваше серце не голоситиме біля Його ніг: «Хай би що, Господи Ісусе, але я повинен наповнитися Твоїм Духом!» Так, ви часто молили-ся про те, щоб вас наповнила присутність Ісуса, Його постійна близькість і любов, але цього не станеться, допоки ви не будете наповнені Святим Духом. Прийдіть і скажіть, хай би яку жертву вам довелося принести: «Я прагну отримати це наповнення з Божою допомогою! Не своєю силою, але з Божою допомогою, я прагну мати наповнення Духом!»

Ми підійшли до останнього кроку. Скажіть: «Я буду наповнений Духом». Слава Богові, людина має право сказати: «Я буду наповнений». Так, коли людина прийняла тверде рішення, коли вона відчуває докір за своє гріховне життя і скорбує через нього, коли вона так само, як Петро, гірко плаче і глибоко зітхає перед Богом: «О, Господи мій, яке страшне у мене було життя!», коли людина відчула себе глибоко нещасною від думки: «Я не живу кращим життям, життям Ісуса, життям Духа», коли людина починає це відчувати, коли приходить до Бога і віддається Йому, коли кидається у Божі руки і приймає Його обітницю, кажучи: «Господи, я можу мати це наповнення, це Ти задумав для мене», — то як ви думаєте, хіба вона не має права сказати: «Я буду мати наповнення Духом»? Так, любі мої, і я хочу донести до кожного з вас це Боже слово: якщо ви бажаєте, якщо ви готові, то Бог бажає і Бог готовий прямо зараз виконати для вас бажане. Так, ви вже зараз можете це отримати, нині! Це може відбутися без жодних сплесків почуттів, без такого відчуття, що серце наповнилось світлом. У деяких бувають такі відчуття, але у багатьох — ні. На знак тихої віддачі своєї волі ви можете з вірою піднести серце і сказати: «Боже, я віддаюсь Тобі, мов порожня посуди-на, щоб наповнитися Святим Духом. Я віддаюсь раз і назавжди». «О, дивний день, чудовий час!» Ви можете сказати ці слова прямо зараз, якщо станете перед Богом.

Служителі Євангелії, невже ви ніколи не відчували потреби в наповненні Святим Духом? Можливо, ваше серце підказує вам, що ви цього благословення зовсім не знаєте. Робітники Христові, невже ви ніколи не відчували потреби в тому, щоб наповнитися Святим Духом? О, діти Божі, невже ви ніколи не відчували, як всередині росте надія: «І я можу мати це благословення, про яке чув від інших»? Невже ви не зробите крок і не скажете: «Я прагну цього наповнення»? Скажіть це, але не покладаючись на власні сили, а скажіть у відчаї. Не зважайте на те, що ваше серце видається зовсім холодним і закритим, не дивіться на це, але киньтесь до Ісуса, покладіться на Нього — у цьому виявиться ваша покора і віддача, це буде ваше вольове рішення. «Я буду наповнений Духом, бо нині віддаюсь у руки мого Господа Ісуса. Я буду наповнений Духом, бо Ісус любить давати Духа Святого, Якого посилає Отець у серце кожної людини. Я буду наповнений Духом, бо я вірю в Ісуса, а Він обіцяв мені, що з тих, хто ввірує, потечуть ріки води живої. Я буду наповнений Духом». Я БУДУ наповнений Духом! Я захоплюся за ноги Ісуса і триматимуся біля Божого престолу, я буду наповнений Духом, бо Бог вірний і це Його обіцянка».

Слово працівникам

ДОДАТОК

Розділ 7 книги «Глибше християнське життя» Ендрю Мюррея.

Не так давно я прочитав такі слова в одного давнього автора: «Найперший обов'язок священнослужителя — це смиренно просити Бога про те, щоб усе, чого він бажає для своїх слухачів, правдиво та повноцінно відбулося спочатку у ньому самому». Ці слова закарбувались у мені назавжди. Вони відкривають можливості для серйозного та глибокого застосування того, про що ми розважали в попередніх главах: життя і праця у повноті Святого Духа! Але разом із тим, якщо ми правильно розуміємо своє покликання, то кожен із нас має сказати: «Від цього одного залежить усе інше». Який сенс говорити людям про те, що вони можуть наповнитися Божим Духом, якщо на їхнє запитання: «А чи зробив це Бог у вашому житті?» мусимо відповідати: «Ні, не зробив»? Який сенс мені говорити людям, що Ісус Христос може пробувати в нас щомиті і зберігати нас від гріха і переступів, що постійна Божа присутність може щоденно бути нашою часткою, якщо я сам не чекаю того, щоб Бог це правдиво і повноцінно день за днем виявляв у моєму житті?

Подивіться на Господа Ісуса Христа. Саме про Христа, коли Він прийняв Святого Духа з небес, Іван Христитель сказав: «Він христитиме вас Святим Духом». Я можу передати іншим тільки те, що Бог дав мені. Якщо я як служитель живу так, що у моєму житті значно переважає тіло, якщо своїм життям я засмучую Божого Духа, то сподіватися мені варто лиш того, що інші люди отримають через мене дуже засмічене уявлення про життя. Але якщо Боже життя перебуває в мені і я наповнений Його силою, тоді я можу надіятися, що життя, яке виходить від мене, зможе влитися і в моїх слухачів.

Ми говорили про те, що кожна віруюча людина має бути наповнена Духом. А тепер що нас може глибше зацікавити, що може сильніше привернути нашу увагу, ніж молитовне розмірковування про те, як ми можемо привести наші громади до віри у те, що це можливо? Як ми можемо направити кожного християнина до того пошуку, очікування, прийняття такого наповнення, яке виявлялось би у його власному житті? Брати, наша проповідь повинна бути свідченням нашого особистого досвіду, який ми пережили з Божої благодаті. Той же самий автор, якого я цитував вище, каже в іншому місці: «Найперше завдання священнослужителя, коли він бачить людей, які пробудилися і прийшли до Христа, — привести їх до пізнання Святого Духа». Саме так! Хіба ми не знаходимо цього скрізь у Божому Слові? У проповіді Івана Христителя Христос — це «Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере», а в Євангелії від Матвія читаємо, що він також говорив, що Христос христитиме Святим

Духом й огнем. У Євангелії від Івана читаємо, що Івану Христителю було сказано, що Той, на кого зійде Дух і залишиться на ньому, буде христити Духом. Так Іван Христитель вів людей від Христа до очікування Святого Духа для їхнього життя. А що робив Ісус? Протягом трьох років Він був зі Своїми учнями, навчав і наставляв їх, але потім, коли прийшов час іти, яку велике обітницю Він дав учням у Своему прощанні в останній вечір? «І вблагаю Отця Я, і Втішителя іншого дасть вам, Духа правди». А до цього Христос обіцяв тим, хто повірив у Нього, що з них тектимуть «ріки живої води», що, за словами євангеліста, означало Святого Духа: *«Це ж сказав Він про Духа»*. Але ця обіцянка мала виконатися лише після того, як Христос прославився. Христос вказує на Духа Святого як на один із плодів прославлення. Прославлений Христос веде до Святого Духа. І тому у Своїй прощальній бесіді Христос підводить учнів до того, щоб вони чекали Святого Духа як велике благословення від Отця. А далі знову, коли Христос став біля підніжжя Свого Небесного трону на Оливній горі і вже мав підноситися, якими були Його слова? *«Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете»*. Христос постійно займався підготовкою Своїх учнів до очікування Святого Духа. Прогляньте книгу Дій, і ви побачите те ж саме. У день П'ятдесятниці Петро проповідував про те, що Христос був прославлений і прийняв від Отця обітницю Духа Святого. А далі він сказав людям: *«Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете!»* Отже, коли я вірю в Ісуса воскреслого, вознесеного і прославленого, я отримую Святого Духа.

Коли Пилип проповідував Євангелію в Самарії, багато чоловіків і жінок навернулося у віру, і в місті була велика радість. Святий Дух діяв, але чогось все одно бракувало. З Єрусалиму прийшли Петро та Іван, вони помолилися за новонавернених, поклавши на них руки, *«і прийняли вони Духа Святого»*. Тепер вони були свідомі того, що мають Духа, і насолоджувалися Ним, а до того, як це сталося, їхній стан не був завершеним. Павло навернувся через могутню силу Ісуса, Який з'явився йому на шляху до Дамаску. Але попри те, він мав ще зустрітися з Ананієм, щоб прийняти Святого Духа.

А далі ще ми читаємо, що коли Петро пішов проповідувати Корнилію і говорив про Христа, *«злинув Святий Дух на всіх, хто слухав слова»*. Петро сприйняв це за знак, що ці язичники разом з євреями однаково отримують Божу ласку, і тому мають прийняти те ж саме хрещення.

Так само ми можемо звернутися до багатьох Послань і побачити, що у них викладена ця сама істина. Подивіться на чудове Послання до Римлян. Доктрина виправдання вірою викладається у перших п'яти розділах. Далі у шостому і сьомому розділах показано, що віруюча людина є мертва для гріха і закону і заручена Христові, проте у серці відродженої людини все ще триває запекла боротьба, поки вона не отримає повної сили Святого Духа. Але у восьмому розділі йдеться про «закон Духа життя в Христі Ісусі», який визволяє нас «від закону гріха й смерті». Тепер ми «не в тілі, але в Дусі», бо Дух Божий живе в нас. Усе це вчення веде до Святого Духа.

Ще раз погляньте на Послання до Галатів. Ми завжди говоримо про це послання як про чудове джерело науки про доктрину виправдання вірою, але чи ви коли-небудь зауважували, яке чільне місце посідає тут доктрина про Святого Духа? Павло запитує галатійську церкву: *«Чи ви прийняли Духа ділами Закону, чи із проповіді про віру?»* Саме проповідь про віру привела їх до переживання сили Духа уповні. Якщо вони шукали виправдання ділами Закону, то вони «відпали від благодаті». *«Бо ми в Дусі з віри чекаємо надії праведности»*. І потім у кінці п'ятого розділу сказано: *«Коли духом живемо, то й духом ходимо»*.

І далі знову, якщо ми звернемося до 1 і 2 Послань до Коринтян, то побачимо, що Павло питає християн у місті Коринт: *«Чи не знаєте ви, що ви Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?»* Якщо подивимося на Послання до Ефесян, то побачимо, що доктрина Святого Духа згадується в ньому дванадцять разів. Дух запечатує Божих людей: *«У Ньому й ви... запечатані стали Святим Духом обітниці»*. Він просвічує: *«Щоб Бог... дав вам Духа премудрости та відкриття для пізнання Його»*. Через Христа і євреї, і язичники мають *«приступ у Дусі*

однім до Отця». Вони разом будуються «Духом на оселю Божу». Вони зміцнюються силою «через Духа Його в чоловікові внутрішнім». «*Зо всякою покорю та лагідністю, з довготерпінням, у любові терплячи один одного*», вони пильнують «зберігати єдність духа в союзі миру». Намагаючись не засмучувати Духа Святого Божого, ми зберігаємо свою печать на «день викупу». Наповнюючись Духом, ми прославляємо Бога, «співаючи й граючи в серці своєму для Господа». Уважно дослідіть ці послання, і ви побачите, що я кажу правду: апостол Павло докладає величезних зусиль, аби привести християн до Святого Духа як до вивершення християнського життя.

Святий Дух був даний церкві в день П'ятдесятниці, і сьогодні благословення П'ятдесятниці роздає той самий Святий Дух. Саме ця сила, дана для благословення, принесла таке дивовижне життя, таку любов і самопожертву в ранній церкві, і тому ми озираємося на ті дні як на найпрекраснішу частину історії Церкви. Той самий Дух сили має замешкати в серцях усіх віруючих у наші дні, щоб Церква змогла посісти своє справжнє становище. Проситимемо ж Бога, щоб кожен служитель і християнський працівник був наділений силою Святого Духа, щоб Він міг дослідити нас і випробувати нас, щоб дав нам силу щиро відповісти на питання: «Чи пізнав я таке замешкання Святого Духа і наповнення Ним, якого Бог хоче для мене?» Нехай кожен із нас запитає себе: «Чи досліджую я себе з усією наполегливістю, аби пізнати перебування Святого Духа у мені, щоб я зміг допомогти іншим дати згоду Святому Духові на замешкання, і щоб Він міг уповні явити Христа в Його божественній силі, якою Він спасає і зберігає Своїх дітей?» Хіба не мав би кожен із нас визнати: «Господи, я так мало усе це розумів, я так мало виявляв це у своїй праці та проповіді»? Любі брати, «найперший обов'язок кожного священнослужителя — це смиренно просити Бога про те, щоб усе, чого він бажає для своїх слухачів, правдиво та повноцінно відбулося спочатку у ньому самому». А другий його обов'язок перед тими людьми, які пробудилися і прийшли до Христа, — це привести їх до повного пізнання присутності Святого Духа та Його мешкання у них.

Якщо ми дійсно хочемо прийти до повного узгодження з цими двома великими принципами, тоді перед нами постають подальші питання, що мають величезну важливість. Перше питання таке: «Чому в Христовій Церкві так мало практичного визнання сили Святого Духа?» Я не звертаюся до вас, брати, так, ніби ви не дотримуетесь здорового вчення у цьому питанні. Я звертаюся до вас як до тих, хто вірить у Святого Духа як у третю Особу преблагословенної Трійці. Проте маю повну упевненість у вас, що ви готові визнати, що істина про присутність і про силу Святого Духа не визнається у Церкві належним чином. І тоді запитаю: «А чому не визнається як слід?» Я скажу, що причиною на це є духовність цієї істини. Це одна з найважчих у Біблії істин для досягнення людським розумом. Бог явив себе у творенні у цілому всесвіті. Він явив Себе у втіленому Христі, — і тепер ми можемо із захопленням досліджувати особу Христа, Його слова і діла! Але таємниче замешкання Святого Духа, приховане в глибинах життя віруючої людини, досягнути набагато важче!

По П'ятдесятниці у перші дні Церкви це знання було інтуїтивним: віруючі мали Святого Духа в силі. Але незабаром дух світу почав поволі проникати до Церкви і підпорядковувати її собі. А далі прийшла глибока темрява формалізму і забобонів Римо-католицької церкви, коли дух світу цього повністю переміг у Церкві Христовій, яка набула хибних форм. Реформація за Лютера відновила істину виправдання вірою в Христа, але доктрина про Святого Духа ще не зайняла належного місця, оскільки Бог не відкриває всю істину відразу. У реформованих церквах залишалося чимало від духа цього світу, але зараз Бог пробуджує церкву, щоб вона прагнула до повнішого біблійного розуміння місця і сили Святого Духа. Через книги, розмови та зібрання пробуджується і зворушується багато сердець.

Брати, ми маємо привілей залучатися до цього великого руху, тому берімося до праці ще старанніше, ніж раніше. Нехай кожен із нас скаже: «Мое головне завдання в проповіді Христа — це приводити людей до визнання Святого Духа, бо Він єдиний може прославити Христа. Я можу намагатися прославляти Христа у своїх проповідях, але без Божого Духа усе бу-

де намарно. Я можу закликати людей до святості і всіх християнських чеснот у щоденному житті, але всі мої переконування не принесуть майже нічого, якщо я не допоможу людям повірити в те, що Дух Святий має мешкати у них, аби щомиті давати їм силу жити життям Христа». Серед причин, з яких Святий Дух був дарований з небес, однією з найважливіших є явити нам присутність Ісуса Христа. Поки Ісус був у тілі, Його учні перебували занадто сильно під владою тіла, що не давало Христові оселитися у їхніх серцях. Він говорив, що має піти, щоб міг прийти Святий Дух. Він також пообіцяв тим, хто любить Його і виконує Його заповіді, що разом із Духом прийде Він Сам, і прийде й Отець, і Вони створять Свою оселю. Отож, головне завдання Святого Духа полягає в тому, щоб відкрити Отця і Сина в серцях Божих людей. Якщо ми віримо і вчимо людей, що Святий Дух може зробити Христа реальним для них у кожному мить їх життя, то вони навчатися вірити і приймати присутність і силу Христа, хоча досі вони знали їх занадто мало.

Тут повстає ще одне питання, а саме: чого нам слід очікувати, коли Духа Святого визнають і приймають так, як належить? Я про це питаю, тому що нерідко помічав таке, що мене не лише дуже цікавило, але й викликало в мені певну тривогу. Іноді я чую, як люди ревно моляться про хрищення Святим Духом, щоб Він дав їм силу для їхньої праці. Любі брати, ми потребуємо цієї сили не лише для праці, але і для нашого повсякденного життя. Пам'ятайте, ми повинні мати її весь час. У часи Старого Заповіту Дух сховався у силі на пророків та інших натхненних людей, але Він не мешкав у них постійно. Точно так само було й у церкві Коринта: Святий Дух прийшов до них у силі, обдаровуючи їх чудовими дарами, але вони прийняли лише якусь дешицу Його благодаті для освячення. Ви пам'ятаєте, як у цій церкві виявлявся тілесний стан у сварках, заздрості та поділах. Коринтяни мали дари знання і мудрості, але, як не прикро, гордість, нелюбов та інші гріхи лягали плямою на характері багатьох із них. Яку з цього можемо взяти для себе науку? Зрозуміймо, що людина може мати великий дар сили для праці, але при цьому майже не мати у собі Духа, Який мешкав би у ній постійно. У 1 Коринтян 13 міститься нагадування про те, що ми можемо мати віру, щоб рухати гори, але при цьому не мати любові, і тоді ми — ніщо. Ми повинні мати любов, яка приводить до смирення і самопожертви, як в Ісуса. Не слід ставити на перше місце ті дари, які у нас, можливо, є, бо так ми матимемо дуже мало благословення. Ми повинні найперше прагнути до того, щоб Дух Божий прийшов до нас як світло і сила для святості, які Він дасть нам від Ісуса, що мешкає у нас. Нехай найпершою справою Святого Духа стане ваше упокорення до самого земного пороку, щоб усе ваше життя стало ніжним, скрушеним чеканням Бога з усвідомленням милості, що сходить згори.

Прагнути варто не великих дарів — вам потрібно щось глибше. Якщо дерево розкине гілки до небес і буде густо вкрите листям, цього буде недостатньо — потрібно, щоб його коріння глибоко проникало у ґрунт. Нехай думка про те, що Дух Святий пробуває у нас, і наша надія на наповнення Духом завжди буде у нас невідривною від скрушеного та упокореного серця. Схилимося низько перед Богом, чекаючи на наповнення та освячення Його благодаттю. Якщо наше внутрішнє ество не освячене, то нам не потрібна сила, навіть якщо Бог дозволить нам її використовувати. Ми хочемо, щоб Бог дав нам повністю Його прийняти. Свого часу з'являться особливі дари, але зараз ми насамперед хочемо, щоб сила Святого Духа діяла в нас значно сильніше та дієвіше, ніж будь-який дар. І тому нам слід прагнути не лише хрищення сили, але й хрищення святості, ми маємо прагнути освячення нашої внутрішньої природи постійною присутністю Ісуса, а сила приходитиме при потребі.

Але є ще й третє питання. Припустимо, хтось мені каже: «Я віддався Богові, щоб наповнитися Духом, але я не відчуваю жодних змін у своєму стані і не можу сказати, що пережив щось нове. Що я маю тепер думати? Хіба не логічно було б припустити, що моя віддача Богові була нещирою?» Ні, так думати не слід. «А як же тоді думати? Невже Бог не дає ніякої відповіді?» Любі, Бог дає відповідь, але це не завжди відбувається протягом тих місяців або років, які ми собі визначили. «Що ж тоді мені порадите робити?» Залишайтеся в тому

стані, у який ви ввійшли перед Богом, і щодня його підтримуйте. Скажіть Богові: «Боже, я віддався Тобі, щоб наповнитися Святим Духом, і ось я, порожня посудина, покладаюся на Тебе й очікую, що Ти наповниш мене». Перебувайте у такому стані щодня і щогодини. Попросіть Бога написати ці слова на вашому серці. Віддайтеся Богові порожньою освяченою посудиною, яку Він міг би наповнити Святим Духом. Постійно входьте у цей стан. Можливо, ви ще не повністю підготовлені. Просіть Бога очистити вас і дати вам благодать, аби відокремитися від усього гріховного — від невір'я та будь-яких перешкод. Увійдіть у цей стан перед Богом і скажіть: «Боже мій, Ти є вірний, я вступив із Тобою у союз, аби Твій Святий Дух наповнив мене, і я вірю, що Ти виконаєш обіцяне». Брати, я можу сказати за себе самого і за кожного служителя Євангелії, за кожного працівника, за чоловіків і жінок: якщо ми у такому стані прийдемо до Бога з повною віддачею, відвагою та вірою, то Божа обітниця обов'язково здійсниться.

Якщо б ви запитали мене про мій власний досвід, то я б відповів так: бували часи, коли я сам до ладу не знав, що мені думати про Божу відповідь на мою молитву про те, що ми зараз обговорюємо. Але я знайшов велику радість і силу в тому, щоб підтримувати свій стан перед Богом і говорити: «Мій Боже, я віддався Тобі. Твоєю благодаттю Ти привів мене до Христа, і я стою перед Тобою з упевненістю у тому, що Ти дотримаєш Свого союзу зі мною до кінця. Я — порожня посудина, а Ти Бог, Який наповнює все». Бог вірний, Він дарує обіцяне благословення у Свій час і спосіб. Любі, заради Бога, не задовольняйтеся нічим меншим, ніж повне здоров'я і повне духовне життя. *Наповнюйтесь Духом.*

Хотів би зараз повернутися до тих двох висловів, з яких я починав: «Найперший обов'язок кожного священнослужителя — це смиренно просити Бога про те, щоб усе, чого він бажає для слухачів його проповідей, правдиво та повноцінно відбулося спочатку у ньому самому». Брати, питаю вас, хіба у вашому серці нема бажання, щоб християни у вашій громаді були наповнені Святим Духом? Хіба у своїй безперестанній молитві за Христову Церкву, у якій служите, ви не просите, щоб її наповнив Дух святості, Дух Божого Сина, дух відділення від світу і дух небесних помислів? Хіба не молитесь ви, щоб Дух перемоги і влади над гріхом наповнив її дітей? Якщо ви хочете, щоб це усе прийшло, то ваш найперший обов'язок — самому це усе здобути.

А далі другий вислів: «Найперший обов'язок кожного священнослужителя — це привести тих, хто прийшов до Христа, до цілковитого наповнення Святим Духом». Як мені успішно виконувати свою роботу? Можу уявити собі, яка то велика честь — водитися Духом Божим у всьому, що я роблю. У вивченні Біблії, у молитві, у відвідинах людей, в організації різних заходів, у будь-якій моїй праці Бог бажає вести мене Своїм Святим Духом. Іноді буває мені дуже соромно, що я не пильную і не очікую благословення, але коли таке трапляється, Бог може повернути мене назад. Але буває ще також благословенне відчуття Божої руки, коли Він веде нас, нерідко через глибоку темряву, Своїм Святим Духом. Ходімо ж серед людей, як мужі Божі, щоб нам не тільки проповідувати про Книгу і про те, що ми щирим серцем вважаємо за істину, але також свідчити і про те, ким ми є і що ми особисто пережили. Ісус називає нас Своїми свідками, але що це означає? Святий Дух приніс людям із неба участь у славі і радості піднесеного Христа. Петро та інші учні, які розмовляли з Ним, наповнилися цим небесним Духом, а тому Христос говорив у них і здійснював для них Свою роботу. Брати, якщо ми з вами Христові, то ми маємо увійти у відповідний стан перед Богом і прийняти даний нам привілей. Ми є свідками істини, в яку ми віримо. Завдяки присутності Ісуса в наших душах ми засвідчуємо, що те, що Він робить і ким Він є, є дійсністю. Якщо ми бажаємо бути такими свідками для Христа, то ідімо до нашого Бога, сповідаймося перед Ним і віддаймося Йому, а потім вірою візьмімо те, що є у Бога для нас як служителів Євангелії і працівників у Його служінні. Бог виявить Себе вірним. Навіть зараз, у цю саму мить, Він торкнеться наших сердець і дасть глибоке усвідомлення Його вірності і Його присутності. Він дасть кожному голодному і спраглому, котрий покладеться на Нього, те, що нам постійно потрібно.

